

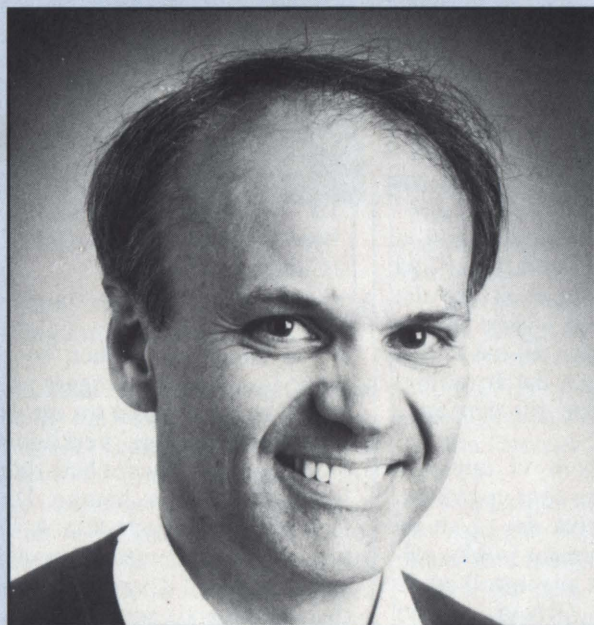
SÖKAREN

nr1

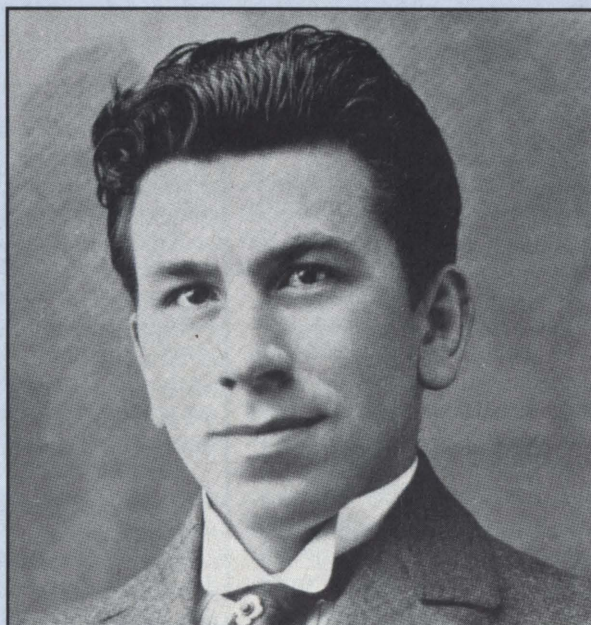
1992 ÅRGÅNG 29

PRIS 35:00 INKL. MOMS

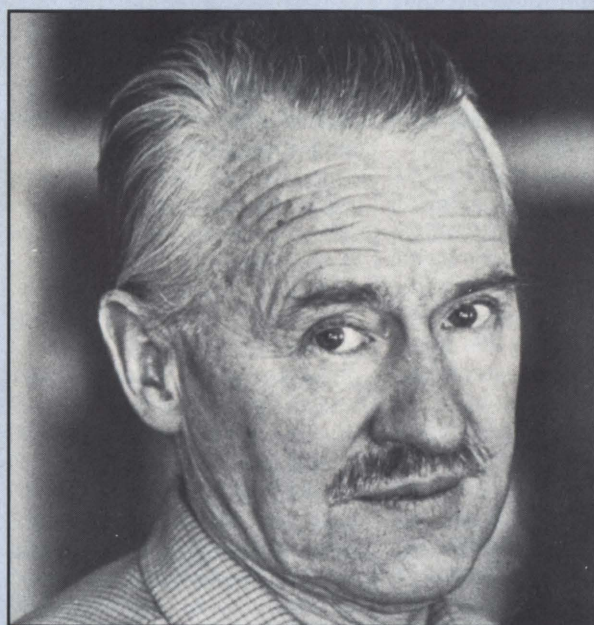
Oberoende tidskrift för livssynsfrågor

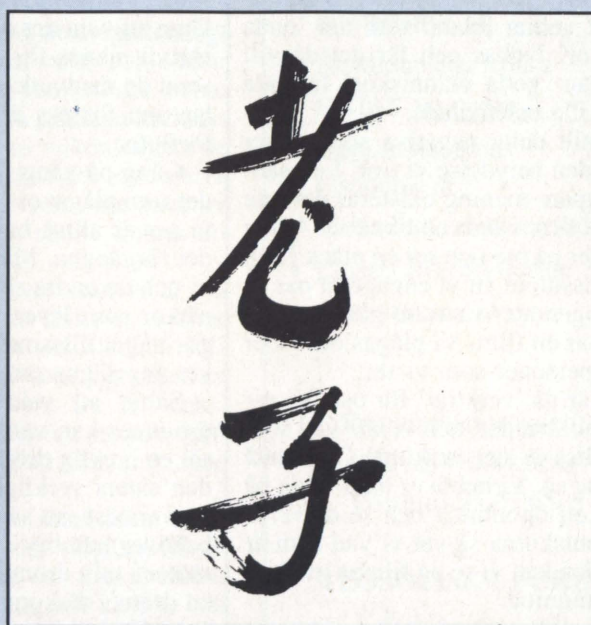
Curt Jonsson

Martinus

Hans Granlid

Lao Tzu

Kärlek är att veta vem Du är

Curt Jonsson

Kärlek innebär bl a att se klart. Det är att se verkligheten sådan som den faktiskt är. De flesta av oss gör inte det. Vi går omkring med olika skräckbilder inom oss. Och dessa bilder har ingenting med den sanna verkligheten att göra. Men de skrämmer oss, tar energi från oss, gör oss sjuka och isolerar oss från varandra. Vi tror att detta är sanningen och att vi måste försvara oss på alla sätt mot den.

Lyckligtvis är det inte så. Allt detta beror på ett missförstånd om vem eller vilka vi egentligen är. Vi har inte kontakt med vårt sanna jag. Därför tror vi att vi är hjälplösa offer för en illasinnad eller i bästa fall nyckfull värld. Vi talar om 'slump', 'tur' eller 'otur'. Vi ser inte att det finns någon rättvisa i världen. Det verkar ibland som om 'onda människor' lyckas och får det de vill ha, medan 'goda människor' får lida och blir illa behandlade.

Men allt detta negativa som vi ser har inte den betydelse vi tror. I en sannare, djupare mening existerar det inte ens! Låt oss använda en liknelse. Antag att vi sitter på bio och ser en otäck film. Antag dessutom att vi engagerar oss så i handlingen att vi nästan glömmar att det bara är en film. Vi plågas och lider med de personer som vi ser.

Detta är då 'verkligt' för oss. Vi ser ju vad som händer, och vi hör vad som sägs. Alltså är det verkligt! Och ändå är det inte så. Vi behöver bara vrida på huvudet ett ögonblick och se de *verkliga* människorna så vet vi vad som är sant. Sedan kan vi se på filmen med ett större jämnmod.

När vi drömmer på natten glömmar vi också oftast den vakna verkligheten. Hur absurda våra drömmar än må vara, accepterar vi dem som verkliga. Och vi kan lida helvetets alla kval i drömmen. Men så snart vi vaknar vet vi

ögonblickligen att drömmen inte var sann. "Det var bara en dröm!"

Enligt A Course in Miracles kan vi betrakta vår vanliga 'verklighet' på samma sätt. Den är som en dröm, ofta som en ond dröm, men i varje fall en dröm. Hur realistisk den än må verka, så är den inte sann. Och det är möjligt att vakna upp från den till den enda sanna verkligheten.

I den verklighet som vi upplever finns det en rad figurer som uppträder. Jag skulle vilja beskriva det så att de är skådespelare som agerar i olika roller. De är så upptagna av sin roll att de har glömt vem de är. Och vi som ser skådespelet förstår inte heller att det bakom de kanske otäcka rollfigurerna finns varma, kärleksfulla människor. Utan att veta om det har vi t o m själva skrivit manus för pjäsen. Vi har registrerat de medverkande. Och det de spelar upp för oss är scener ur vårt eget förflutna.

Gång på gång får vi se och uppleva det som plågat oss tidigare. De varelser vi ser är alltså bara skuggfigurer från det förgångna. Men verkligheten är att vi och de andra skådespelarna är människor som lever *nu*. Vi hör ihop. Vi gör något tillsammans. Vi är alla mycket angelägna om att hjälpa varandra.

Sättet att vakna ur den dröm vi drömmer kan vara att ändra drömmen till en lycklig dröm, som påminner om den sanna verkligheten. Om vi på ett ansvarslost sätt säger oss själva att 'jag behöver inte bry mig om dem som jag möter i min dröm, eftersom det bara är en dröm', då kommer vi inte att vakna utan får i drömmen fortsätta lida för vårt handlande.

Du tycker kanske att det här låter teoretiskt och filosofiskt. Hur kan vi veta att det är så? Egentligen vet vi ju inte det. Men om man upplevt glimtar

Ur "Väck upp Din kärlek! – och var beredd på mirakler" av Curt Jonsson (Cajaco 1991).

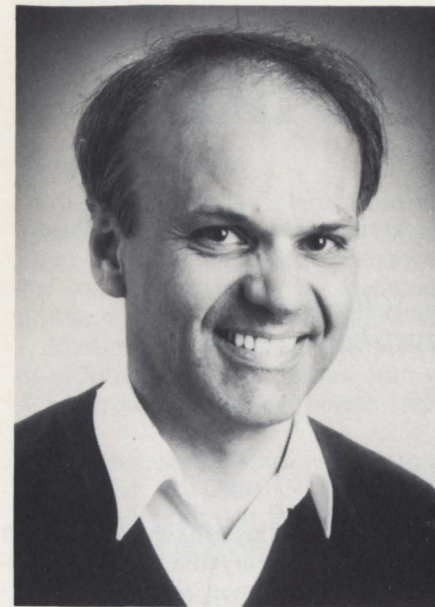
av en annan verklighet, som är varmare, ljusare och trevligare på alla sätt, då vill man ju gärna tro att det är den som är den 'riktiga' verkligheten!

Jag har som Du vet haft sådana upplevelser. Det har kanske Du också? Och när jag började läsa A Course in Miracles blev jag därför mycket inspirerad. Där stod det ju att allt detta positiva var det enda som gällde. Allt annat var i grunden illusioner, som man kunde bli fri från. Detta lät underbart!

Jag tänkte då att om det finns en annan uppsättning lagar för livet, då måste man kunna tillämpa dem och se om de stämmer. Och jag har verkligen provat. Numera är jag övertygad. Åtminstone mentalt. Det är en förutsättning för att fortsätta på samma spår. Men jag har fortfarande mycket kvar att göra för att övertyga mig själv även känslomässigt. Där tror jag att vi alla behöver varandras stöd. För trots allt hänger ju våra sinnen ihop mycket påtagligt. Det är något som jag gärna vill återkomma till senare i boken.

Det budskap som förs fram i A Course in Miracles är att vi alla innerst inne är perfekta. Vi har alla skapats av Gud och vi är fortfarande som Han skapade oss. Du kanske inte tror på Gud eller något högre väsen? Låt mig då säga att jag betraktar Gud som summan av allt levande i universum. Dessutom tror jag att potentiellt liv finns precis överallt.

I grunden av allting finns en förenande kraft, som är varm, ljus, vis och kärleksfull. Det lär numera t o m finnas en hel del bevis även från fysiken att

Curt Jonsson

detta är sant. Men jag ska inte gå in på det här. Jag kan inte tillräckligt mycket om det.

Låt oss kalla den här kraften för 'den universella kärleken'. Eftersom den finns överallt, finns den i var och en av oss. Och det finns ingen del av oss som inte innehåller den. Slutsatsen av detta är att vi *är* den universella kärleken! Om vi *alla* är samma universella kärlek, följer av detta att vi är förenade. Vi är ett! Rent konkret innebär det att vi kan kommunicera med varandra på ett perfekt sätt, när vi helt inser och känner vad vi i grunden är!

Som jag nämnde har jag experimenterat en del med detta. Jag har då funnit att det faktiskt fungerar! När jag sänt ut kärleksfulla signaler från mitt hjärta till någon annan, har det haft omedelbara och konkreta resultat. Det har då inte bara varit vid tillfällena då jag upplevt himlastormande kärlek på det sätt som jag berättade om i förra kapitlet. Utan det har rört vanliga, vardagliga situationer.

I mitt arbete som kommunikationskonsult och skribent har jag ibland försökt kommunicera direkt 'med hjärtat' när jag suttit i sammanträde med uppdragsgivare. Jag minns speciellt en gång. Det var en VD som berättade för mig om sitt företags problem. Han verkade bekymrad och jag var inte heller helt säker på att han hade fullt förtroende för mig.

Jag provade då att sända "frid" och andra lugnande tankar. I samma sekund lyste han upp och log mot mig. Hans resonemang började ta en mer konstruktiv riktning. Gång på gång gjorde jag samma sak. Och varje gång

blev resultatet det samma! – Det hela utmynnande i ett stort uppdrag för mig. Och jag fick sedan mycket uppskattning för vad jag gjort.

Vid ett annat tillfälle gjorde jag på ett liknande sätt. Jag satt i ett möte med en stor uppdragsgivare. Under mötets gång, och framför allt mot slutet, sände jag allmänt kärleksfulla tankar till den här personen. Jag märkte inte först någon reaktion. Men när vi skulle skiljas åt, tog han min hand och sade: "Det här var verkligen trevligt! Det är alltid lika roligt att träffa Dig, Curt!". Och sedan dess har vårt samarbete utökats kraftigt, vilket vi båda haft mycket glädje av.

Jag vill betona att det naturligtvis inte bara handlar om 'teknik'. Det är förstås viktigt att verkligen släppa fram sina känslor och *känna* det man tänker. När tanke och känsla stämmer överens, uppfattar den andra personen detta och tar emot.

Vårt problem i livet (vårt enda problem, enligt A Course in Miracles) är just att vi glömt vad vi är. Vi är ett uttryck för den universella kärleken, intelligensen och kreativiteten. Och vi är alla förenade. Vi har bara glömt bort det.

Men någonstans inom oss vet vi det fortfarande. Vi kan fortfarande kommunicera med varandra utan ord. Och när vi får den 'rätta' sortens budskap från andra, svarar vi omedelbart med kärlek. Det som är rätt, är förstås det som förenar. Det är uttryck för kärlek.

Vi vill bli påminda om vad vi är. Vi vill få bekräftat att vi är av gudomligt ursprung. Därför tar alla människor tacksamt emot allt som stöder detta. Men genom att själva sända ut kärleksfulla budskap och se vilken effekt de har, bekräftar vi också för oss själva vad vi är. För vem, som inte vore av gudomligt ursprung, skulle kunna utföra något sådant?

När vi verkligen vet vem vi är, då kan vi inte låta bli att älska oss själva. Och vi känner igen oss själva i alla andra. Det är därför som jag säger att kärlek är att veta vem Du är. Och i ACIM talas det också om att inre stillhet är nödvändigt för att få kontakt med sig själv.

Det är därför som meditation är så värdefull. Den ger oss tillgång till en outtömlig källa inom oss. Det är källan till all energi, visdom och kärlek. När vi mediterar regelbundet på rätt sätt, får vi allt mer kontakt med den källan. Vi kan bli effektivare och piggare i vårt jobb. Vi kan få mera kärlek i våra relationer. Och vi kan få mera frid i vårt sinne och dessutom bättre hälsa.

Tänk Dig TEOSOFIN ej så mycket som ett system av filosofiska eller andra läror, utan snarare som den högsta lagen för vårt liv – en praktisk livs-åskådning – ett sätt att leva, att känna, att sträva och tänka.

TIDSKRIFTEN TEOSOFISKT FORUM

kommer att innehålla bland annat följande intressanta artiklar:

- Universums puls
- Atlantis och Carnacs mysterier
- Människan, en kosmisk pilgrim
- Medicinhjulet – en magisk cirkel
- Reflektioner över mysterierna
- Åtskildhetens irrlära
- GAIAS mysterier
- Hopi-indianernas visdomslära
- Mellan död och återfödelse
- Ljusets överbringande
- Våra förlorade myter

Prenumerationsavgift:
60:-/år/4 tidskrifter
Postgiro 25 07 65-5

TEOSOFISKT FORUM

Åvångsgatan 13
252 71 RÅÅ

Mystikens världsbild

I hinduiskt tänkande uppfattas världens grund som levande ande; i den existerar allt. Även den danske mystikern Martinus ser världssalltet som levande.

När man läser, tänker man väl alltid en del själv utöver vad texten innehåller. De egna tankarna lever ett eget liv med associationer, reflektioner, slutsatser. Ibland stannar man upp och låter tankarna spinna vidare på något i texten. Man spekulerar, fantiserar, känner. Just detta har jag gjort i hög grad, när jag läst en artikel, Mystikkens og kosmologiens verdensbilleder, av Svend Åge Rossen i den danska tidskriften Kosmologisk Information,* som utges med Martinus kosmologi som andlig grund.

Det följande är därför inget referat av Rossens framställning, utan till stor del egna funderingar med utgångspunkt från vad jag läst.

Det handlar om mystikens världsbild. Hur ser den egentligen ut?

Det finns olika former av mystik. Men ofta, när man talar om mystiken, menar man en andlig uppfattning där en upplevelse av alltings enhet och den enskilda individens enhet med allt ingår som en väsentlig del. Denna sorts mystik är särskilt vanlig i österlandet, men påträffas också i väst.

Även om det finns kristna personligheter som varit mystiker i ovan nämnda mening, är det ändå betydande skillnader mellan kristen världssyn och enhetsmystikens uppfattning av verkligheten.

Enligt vanlig kristen tro befinner sig Gud utanför världen och skapar den utom sig själv, från intet. Världen är här, och Gud är där. Gud är något helt annat än världen.

I hinduiskt tänkande däremot uppfattas världens grund som levande ande, Brahman, och i den existerar allt. Brahman (Gud) skapar världen i sig själv som föreställningar. Världen är i Brahman. De materiella formerna och de enskilda varelserna är Brahmans sätt att manifestera sig. Varelserna är på ett sätt att uppfatta som Brahmans

kroppar. Deras medvetanden är fragment av Brahmans medvetande, av världssjälens. Deras innersta identitet är världssjälens (Gud).

Kristendomen, och även Islam och judendomen, ser Gud mer som ett personligt väsen med människoliknande egenskaper. Gud kan vara "vred", "rättvis", "faderlig"; han lyssnar – liksom en fader – på sina barns böner och vidtar sina åtgärder på grund av dem.

Gud vill enligt kristendomen att alla människor skall bli frälsta, och han har en frälsningsplan. I den planen ingår som den viktigaste delen hans "son", som Gud sänt till världen för att upplysa människorna om vad han vill och kan. Vilka som verkligen blir frälsta, råder det osäkerhet om. Det talas om "den dubbla utgången": en människosjäl kan antingen bli frälst och få uppleva evig salighet hos Gud eller bli evigt förtappad. Det senare kan betyda evig pina.

Kristendomen talar om ett enda mänskligt liv och därefter domen.

I hinduismen finns reinkarnations- och karmaläran. I väst menar de reinkarnationstroende, som finns där, i allmänhet att en människas gärningar i ett liv enligt karmalagen får rättvisa följder i nästa liv. Denna lag om "sådd och skörd" anses leda till att en människa genom inkarnationernas rad förädlas. Men i Indien är det en vanlig tro att en människa kan bli djur i nästa liv, om hon förtjänat det. I öst är det också vanligt att en människa önskar bli befriad från återfödelseernas kretslopp och slockna i nirvanas frid. För att bli fri från karmas hjul måste människan bringa livslusten, begären, att upphöra. Lyckas hon med detta, slipper hon återfödas till en tillvaro av lidande och uppgår i en högre verklighet.

Reinkarnations- och karmaläran är inte ett nödvändigt inslag i enhetsmystiken. Den engelske författaren och

mystikern Aldous Huxley menade att det viktigaste i mystiken är upplevelsen att vara ett med allt och med alltings upphov, Gud.

Mystiker inom olika religioner har i sin själs inre trängt utanför sina personliga gränser och upplevt en djup identitet med världssjälens. En sådan person var den kristne Mäster Eckehart på 1200-talet. Svend Åge Rossen citerar honom: "När jag stängt mina sinnens fem portar och åtrår Gud av hela mitt hjärta, så finner jag honom i min själ lika tydligt och lika fri som i evigheten."

Inom hinduismen förkunnas enheten mellan Gud och den enskilda människan. Det sägs att Atman är lika med Brahman, och det betyder att den enskilda själen och världssjälens är samma substans. Det finns bara en grundläggande substans i världen, världssjälens, och den återfinns i alla levande varelser som medvetandet. Detta betyder att alla människosjälar och alla djurs inre i sitt väsens grund är identiska. Det som är botten i mig, är också botten i dig. Ja, jag kan se på varje levande varelse och säga: tat twam asi, detta är jag. Min nästa är jag själv i annan form.

Mitt väsens grund är själva världssjälens. Det är Guds väsen som är botten i mig, det väsen som skapar allt. Jag är ett fragment av den stora anden, en instängd del, vars skaparförmåga begränsas av kroppen. Min skaparförmåga är planerad att gälla med snäva gränser. Brahmans skaparförmåga däremot är oändlig.

Brahman är medveten substans. Har då Brahman ett jag, eller flera jagbildningar? Det är en svår fråga. Kanske får Brahman sina jag, när kroppar skapas, fler och fler, samtidigt som det finns ett första jag – men inget högsta. Här rör tanken måhända vid den yttersta verkligheten, och den tvekar inför

det oerhörda!

Men många hinduer tror på ett högsta väsen, som de kallar Brahma och som är en personlig Gud.

Den danske författaren Martinus, som gick ur tiden för ett decennium sedan, var en nutida enhetsmystiker som utarbetade en hel kosmologi utifrån en ursprunglig ljusupplevelse.

Martinus upplevde ett ljus och sin egen förening med detta ljus, som var den högsta kärleken, det högsta väsendet.

Många anser att Martinus genom sin upplevelse fick "kosmiskt medvetande", vilket gjorde att han kunde förstå och beskriva den kosmiska världssordningen.

Svend Åge Rossen skriver att Martinus helt i "den oförgångliga filosofins" tradition upplevde att världssalltet som en helhet av ande och materia utgör ett allomfattande levande väsen, den eviga Gudomen, och att allt levande – vare sig det är mineraler, växter, djur eller människor, och vare sig det är mikroskopiskt litet eller makroskopiskt stort som planeter och galaxer – i sitt väsens kärna är ett med Gudomen.

Rossen berättar vidare att Martinus erfor att kärleken är den största makten i tillvaron och att den, i förening med den största visdomen, är gudomens grundläggande egenskap. På grund av dessa egenskaper ger Gud livets gåva till de levande väsendena och möjligheten för dem att utifrån deras egna önskningar uppleva livet i alla tänkbara variationer.

Men alla sjukdomar och annat som gör människor handikappade och hindrar dem att uppleva livet fullt? Martinus talar här om "det obehagligt goda". Erfarenheterna av sjukdomar, handikapp och motgångar är till nytta för individerna i det långa reinkarnationsloppet, under vilket de gradvis förbättras, och är alltså något gott.

Martinus ser världssalltet som levande, den eviga Gudomen. Hans kosmologi är alltså liksom brahmanismen och enhetsmystiken en allt-i-Gud-lära. Allt levande är delar av Gudomens oändliga organism.

Om världssalltets och allt levandes innersta natur säger Martinus enligt Rossen att "det är evigt och oändligt, dvs totalt obegränsat. Det är alltså överallt, bakom varje ting och varje levande väsen, bakom varje atom och bakom varje galax. Men samtidigt är det absolut stillhet! Det är som ett världshav med fullständigt vindstilla

eller som den djupaste tystnad i världsrymdens tomhet." Kanske är det denna egenskap, reflekterar Rossen, som har fått en del mystiker att tala om tillvarons innersta väsen som ett intet.

Men Martinus menar att tillvarons urgrund inte är ett intet eller en tomhet, utan ett levande väsen med skaparförmåga. Det som skapas är det levande väsendets livsyttringar.

I tillvarons grund, eller "det gudomliga något", som Martinus kallar det, och som är botten i alla levande varelser, existerar ingen tid, utan ett evigt nu. Förfluten tid och framtiden har frambragts av det eviga väsendet i dess skapande, liksom rummet och alla ting däri. Det eviga väsendet existerar utanför både tiden och rummet. Tiden och rummet finns som skapelser i det eviga väsendets tid- och rumlösa natur.

Världen är Guds manifestationer. Guds natur, alltså världssjälens, är i sig själv något omanifesterat och namnlöst.

"Det gudomliga något" är världssalltets högsta verklighet, den enda egentliga verkligheten, men den kan inte upplevas. Den kan inte ses eller höras och inte heller förnimmas med de högsta andliga sinnena. Det beror på att den är absolut stillhet.

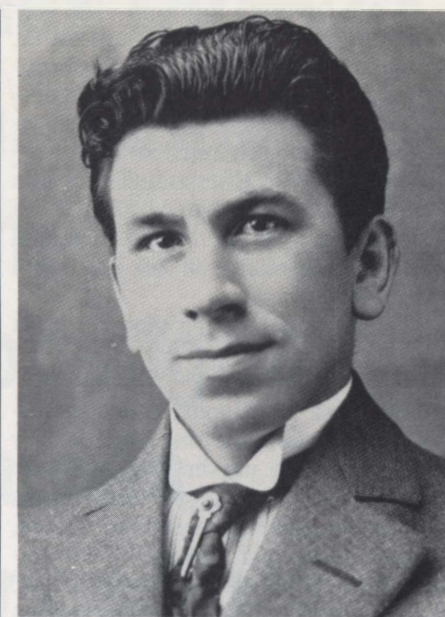
Aldous Huxley sa om enhetsmystiken, enligt Rossen, att "Brahman har varken namn eller form... den är bortom tiden, rummet och de ting som sinnena kan uppfatta. Sådan är Brahman, och detta är du." Martinus mystik är alltså väl i linje med den urgamla indiska mystiken.

Enligt hinduismen är det bara Brahman och Atman som existerar. Allt annat är illusioner, Brahman är den absoluta verkligheten, världens grund, Atman är människans innersta väsen. Och Brahman = Atman.

Rossen skriver: "Vedantafilosofins mest inflytelserika filosof var Sankara (800 e Kr). Enligt honom är världen eller tillvaron endast ett överkligt sken, krusningar på havets yta. Människan är bunden i denna illusion så länge som hon uppfattar sig själv som en individ med en personlig existens. När människan verkligen fattar att hon är ett med allt, då försvinner gränsen mellan jag och du, mellan jag och Brahman."

Martinus har kommit fram till samma som Sankara.

Den högsta verkligheten är alltså enligt mystiken ett omanifesterat gudomligt "något", eller "rent medvetande", som det kallas i vissa andra sammanhang. Denna högsta verklighet kan vi inte uppleva direkt. Den är ju ett slags tomhet, ett orörligt, eller livlöst, till-

Martinus 1920, vid tiden för hans kosmiska invigning.

stånd. Men vi kan uppleva dess yttningar med våra sinnen.

Skaparförmåga och skaparvilja är egenskaper hos den högsta verkligheten. Denna kan endast existera som skapande, eftersom skapande tillhör dess natur.

Martinus talar om ett fundamentalt och outsläktligt begär att uppleva hos allt levande. Han kallar detta "urbegäret".

Nirvanas begärslösa tillstånd existerar inte (min reflektion). Brahman upplever alltid. Och därför skapar den världssalltet.

Men världssalltet är i grunden illusioner, eftersom det blott utgörs av bilder i världsandens medvetande. Det har ingen egentlig, materiell existens. Det finns bara till som fantasier.

Den enda världssjälens förvandlar sig till många genom att skapa en illusorisk mångfald av varelser, som upplever sig vara individer – fastän alla i botten av sitt väsen är ett.

Rossen skriver om Martinus kosmologi att det gudomliga Något blott är ett, så varifrån kommer då de många levande väsendena, som uppfyller världssalltet och som alla känner att de har ett individuellt jag? Illusionen att väsendena är helt egna jag, är en produkt av skaparförmågan. "Det är skapar- och upplevelseförmågan som princip, som låter 'den enda' framträda som 'de många' och gör det möjligt att uppleva ett jag och du." Vi upplever oss illusoriskt som avskilda från Gud trots att vårt väsen egentligen är ett med världssjälens grund, Gud.

Men om vi alla är gudar, varför kan

vi då inte suveränt lösa alla våra problem? Jo, den bit av Gud som du är, och jag, är instängd i ett fängelse, kroppen, där våra möjligheter att förverkliga världsgrundens skaparförmåga är begränsade. Idén människan är en varelse med gränser. Eftersom vi dock alla påminner om Gud, kan vi säga att vi är skapade till Guds avbilder. Vi är små gudar, vi kan skapa en hel del, inom givna gränser.

Tillsammans kan vi skapa det goda samhället.

En filosofisk fråga som, såvitt jag förstår, är olöst, är hur allting började. När och hur började universum? Mystiker har tänkt sig att i begynnelsen fanns bara medvetande som sådant, tidlöst, rumlöst, evigt och oändligt. Utan någon orsak, som kan formuleras i ord, skapades en fin krusning i den oändliga medvetandeoceanen. Den lilla krusningen gav upphov till ett självmedvetande. Ett medvetet väsen blev till, men detta väsen var inte tillfreds med sitt liv, ty det var ensamt. Det kunde inte återigen låta sig upplösas i oceanen och glömma sitt eget individuella medvetande, sitt eget jag. Därför skapade det nya varelser genom illusoriska avspjälkningar från sitt eget oändliga väsen. Så blev mångfalden av levande väsen till.

Detta är knappast någon helt övertygande förklaring till begynnelsen. Martinus talar för sin del om ett evigt kretslopp av världars tillblivelse och upplösning i all oändlighet. Men inte heller det förklarar något. Gåtan kvarstår.

Men mystikens stora, bestående tanke är att vi alla, i vårt väsens grund, är fragment av världsanden. Denna idé, att vi alla i botten av oss själva är identiska, kan vara fundamentet för en stor etik.

Kan man nu hävda dessa tankars giltighet? Går det att styrka dem på något sätt? Nej! Men det betyder inte att de är utan värde – "bara metafysik" och därmed inget att fästa avseende vid. Mystiken är ett annat sätt att tänka än det rationella, logiska, ett intuitivt sätt. Och det har sina egna inre sanningskriterier.

För min del har jag en agnostisk syn i botten – jag menar att om dessa de "yttersta tingen" vet vi inget – men jag "tänker" och spekulerar gärna kring de stora eviga frågorna.

SM

* Kosmologisk Information, Klintvej 85, Klint, DK-4500 Nykøbing, Sj., Danmark.

VARFÖR FINNS UNIVERSUM???

Frågan ställdes av de "LÄRDE i Lund". Josef Östlund ger svaret. En filosof med erfarenhet berättar hur det hela hänger ihop. Ger upphov till nytt tänkande för alla. 30 s. Kr 32:- bet. till pg 73 19 96-5, Östlunds förlag. Se även mina tidigare annonser om andra uppseendeväckande böcker.

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:-

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:-

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:-

Buddhistisk meditation
av Francis Story
32 sidor, ca 7:-

I bokhandeln eller direkt från förlaget

Öka Din

personliga kapacitet

genom ett effektivt, manuellt arkivsystem. Nya, eller flera år gamla urklipp, idéer, anteckningar, handlingar, adresser mm kan tas fram på någon minut. Arkivet blir inom kort en guldgruva och glädjekälla. Handledning mot 165 kr till PG 190784-7.

Confidé AB-S
Box 422, 58104 Linköping

Lotusblomman

— bokhandeln med böcker om personlighetsutveckling, filosofi, religion, astrologi, terapi, meditation m m.

Öppettider
Vardagar 14.30—18
Lördagar 10—13

Västergatan 8,
352 30 VÄXJÖ
Tel 0470/237 37

VATTUMANNEN

FÖRLAG & BOKHANDEL

...är Sveriges äldsta, fristående bokhandel för esoterisk litteratur.

Vi har också ett gott sortiment av tal- och musikkassetter för meditation och avspänning m.m. Kristaller, halvödelstenar – både oarbetade och som smycken. Slagruator, pendlar, tarotkort, zonerapikort.

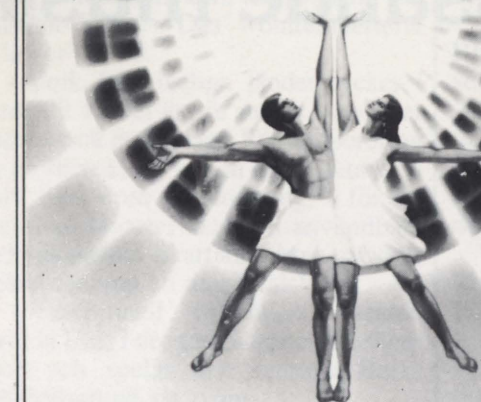
Datahoroskop och biorytm etc.

Du kan beställa diverse kataloger över bok- och musiksortiment. Datalistor över hela vårt boksortiment kan du få mot en mindre kostnad. Beställ i så fall en ämnesområdeslista först. Ur den kan du sedan välja de områden som intresserar dig.

VATTUMANNEN, Box 45096, 104 30 Stockholm
(Drottninggatan 83) 08-10 96 15, 10 69 15

WEEKEND SEMINARIUM

Välkommen även till STOCKHOLMSTORSDAGS-STUDIECIRKELFÖREDRAG. Plats: Bulten, Långholmsg. 17, Sal: Sofieberg
För Program & information ring 08-715 16 89.

Upptäck Ditt Unika, sanna Jag genom De Uppstigna Mästarnas Undervisning!

1 Saint Germain och Den Violetta Flamman.

*Den Violetta Elden — Guds förnämsta gåva till universum. *Lär dig frigöra det violetta ljuset — en högfrekvent andlig energi som renar nervsystemet, hjärtat, sinnet och hela din person. DIKTERING: av Saint Germain

2 Jesus Kristus försvunna år och hemliga undervisning.

*Var befann sig Jesus mellan 12-29 års ålder? *Gav Jesus sina lärjungar en inre hemlig undervisning? *Jesus unika undervisning om personligt kristusskap. DIKTERING: av Jesus Kristus

3 Det Stora Vita Brödraskapet och den uppstigna Mästaren El Morya

*Vetenskapen om det talade Ordet finns i kärnan av alla religioner. *Lär dig kontakta De uppstigna Mästarna genom ditt eget Kristusjag och Guds Närvaro. DIKTERING: av El Morya.

4 Undervisning av och om De Sju Stålnas Mästare

*De sju stålnas Mästare tidigare liv och gärningar *Nycklar till hur vi kan kontakta Mästarnas eteriska retreat och ta del av undervisningen som ges där. *Chakrameditation, för att expandera Guds Ljus i vårt hjärtechakra och aura. DIKTERING: av Serapis Bey.

5 Karma, reinkarnation och den andliga vägen.

*Visste du att en 3/4 av jordens befolkning tror på reinkarnation. *Vad innebär lagen om karma? *Lär dig praktiska andliga övningar för att omvandla negativ karma. *Jesus undervisning om karma och reinkarnation. DIKTERING: av Ärkeängel Zadkiel

6 Tvillingsjäl och själsvänner.

*Det finns en själ som du hör ihop med från begynnelsen. *Hur kan du hitta din tvillingsjäl? *Vad innebär karmiska äktenskap? *Vad betyder tvillingsjäls återförening för den nya tidsåldern. DIKTERING: av Ärkeängel Chamuel och Charity

De uppstigna Mästarna är våra äldre bröder och systrar som har övervunnit sin karma och gått ur Livets skola.

Idag uppenbarar de Jesus Kristus försvunna undervisning och vägen som leder till din själs förening med Gud. Uppfylld av den helige Ande, framför Elizabeth Clare Prophet Mästarnas profetior för denna tid och förmedlar deras belande ljus, tröst och upplysning.

Vi inbjuder alla sökare, som vill lära känna och leva med den eviga Sanningen, till ett weekend seminarium med upplysande undervisning om Livets mysterier.

TID & PLATS, Seminariet.

Lörd. No5 el 2, fr. 12-15, och No1 kl.16-19.30, Sönd. No4, kl.11-14.30
Viss uppföljning kan ske av den lokala gruppen. För info. 08-715 16 89.

VÄXJÖ 1-2 Februari. Plats: Folkuniversitetet, Nygatan 12.
GÖTEBORG 15-16 Feb. Plats: Nordgarden, Karl Johansgatan 31.
NORA/Orebro 29 Feb. - 1 Mars. Plats: Nora Bibliotek, Storgatan 15.
ULRICEHAMN 21-22 Mars. Plats: Folketshus, B-salen, Nygatan 24.

TID & PLATS, FÖREDRAG: No6, "Kärleken mellan Tvillingsjälarna."

VÄXJÖ Sönd. 26 Januari, kl.14. Plats: Röda Korset, Hovsgatan 11.
GÖTEBORG Sönd. 9 Feb., kl.14. Plats: Nordgarden, Karl Johansg. 31.
NORA/Orebro Sönd. 23 Feb. kl.14. Plats: Nora Bibliotek, Gröna Rummet, Storgatan 15.
ULRICEHAMN Sönd. 15 Mars. kl. 14. Plats: Folketshus, B-salen, Nygatan 24.

Arr. Summit Lighthouse, Box 15305, 161 15 Bromma. För mer information ring 08-715 16 89.

Bob lugnar med antika tongångar – Med Bach kom stressande musik

Hans Brattberg

Robert "Bob" Martin är en andlig sökare som gör vad han kallar samtida liturgisk musik. Med sin musik vill han hjälpa människor att tränga bortom sin vanliga sinneserfarenhet och nå kontakt med en högre verklighet.

– Sedan urminnes tider hade musikens syfte varit att harmonisera och balansera människan. Men den västerländska musiken som föddes med Bach innebar ett brott mot Naturen. Musiken gjordes om för att skapa spänning och upphetsning.

– Därför ökar dagens västerländska musik bara på vår stress, som just beror på vårt främlingskap inför det naturliga, säger Bob, som i stället arbetar efter antika principer.

Bob har en lägenhet i Stockholm, varifrån han flyger och far över världen. Han föddes 1934 i en präriestad i mellersta Kanada. I yngre år var han jazzmusiker. Bob spelade kontrabas tillsammans med storheter som Anita O'Day och Barney Kessel. Han testade olika musikformer men kände sig ändå inte nöjd.

Visserligen stimulerade musiken honom både intellektuellt och känslomässigt. Men det räckte inte riktigt.

– Jag visste att musik kunde användas för att hela, för att bota människan och föra henne till ett tillstånd av högre medvetenhet, berättar Bob.

– Mitt sökande förde mej till österlandets traditionella musik. Där har man bevarat flera av den antika musikens nyttoprinciper som förr användes i mysterieskolor och tempel.

Perfekt stämning

Slutligen fann Bob det antika stämningssystemet som ger den perfekta samklang – med harmoniska vibrationer på både medveten och under-

Bob Martins elpiano är stämt enligt antika principer för att lyssnaren skall känna sig i perfekt stämning – lugn och harmonisk. Foto: Leif Schröder.

Hans Brattberg

medveten nivå.

– Tonerna i mitt elpiano låter inte som vi i västerlandet är vana vid. Såvida vi inte lyssnar till bulgarisk folkmusik eller indiska ragor.

– Det låter lite falskt för våra öron. Och det beror på att vi är vana vid den kompromiss som kom med Johann Sebastian Bachs "Das wohltemperierte Klavier" 1722.

– Folk från östliga länder tycker i gengäld att det är vår musik som låter falsk – och de har rätt! För temperering är en förenkling – man delar oktaven i tolv lika stora halvtonssteg – för att samtliga tonarter skall bli användbara och akustiskt likartade. Men då blir också tonerna en aning falska.

– Traditionell folkmusik världen över är kvar i det gamla systemet, säger Bob och spelar den svenska Barkbrödsvisan på sitt piano.

– Varje ton har sitt särskilda uttryck. Det vibrerar i kroppen och det känns harmoniskt, säger Bob som ler och nynnar medan han spelar.

Bobs musik hör till kategorin som brukar kallas New Age. Hans bästsäljare hittills är meditationskassetten Great Peace, som särskilt uppskattats i Storbritannien.

Universella mönster

Bob använder sig av "universella sångmönster" på sanskrit, som sägs ha upptäckts av människor som haft kontakt

med högre dimensioner.

– Känslan finns i själva ordet och texten kan därför inte översättas. Det är inte den intellektuella meningen som är betydelsefull. I stället riktar man in sig på själva ljudet. I nästa steg koncentrerar man sig på formen, som ljudet avslöjar.

I Great Peace används mantrat "HAREY MURAREY", på den senare kassetten Divine Light ett som börjar "OM, BHUR BHUVAH SUVAHA..." och som kallas The Gayatri mantra. Det tillägnas solen som i hinduismen är symbol för det oändliga medvetandet.

Till den entonigt mässande sången förekommer jazzinspirerade solon på flöjt, elpiano och gitarr.

Nyligen var Bob i Egypten och spelade in egna sånger i Cheopspyramiden, i kungens respektive drottningens kammare.

– I kungens kammare är akustiken mäktig – där lät jag som en hel kör. Pyramiderna sägs fungera som förstärkare av kosmisk energi.

– Och jag kände mej verkligen uppfylld av energi medan jag sjöng. Enda åhöraren var en städare. Han var djupt gripen. Han bad mej komma tillbaka nästa dag och då lovade han att bjuda mej på karameller, skrattar Bob, som själv lovar att lägga in ett avsnitt från pyramiderna på sin nästa meditationskassett.

LIBERALA

KATOLSKA KYRKAN

En modern kyrka med rötter i den urkristna mystiken. En kyrka som förenar urkristen andlig kunskap med den erfarenhet som varje tids sökande ger. En kyrka, som välkomnar alla – även den som tvivlar!

Välkommen till våra mässor söndagar kl 11.00 eller deltag i zenmeditation varannan torsdag kl 18.30. Flottbrovägen 5, St Essingen, Stockholm. Tel 08-656 26 65.

Församlingar finns också i Avesta 0226-517 30, Glimåkra 044-431 90, Göteborg 031-29 13 06, Lund 046-552 70, Norrköping 011-16 10 81, Västerås 021-33 34 70, Uppsala 018-24 88 09 samt Lidingö kyrkogrupp 08-767 05 73.

Biorytm

Din biologiska klocka

För 50 kr får Du Ditt biorytmschema och intressant läsning om svängningarna i Ditt liv. Sänd 50 kr, namn, adress och födelsedag till pg 491 24 11-8, ©"Visibel", Box 17001, 402 61 Göteborg

Religiös fanatism

Att religion inte alltid är något positivt i människors liv ger historien överflödande bevis på. Religiös fanatism kan skapa mycket elände. Vi läser i en tidning att den japanske översättaren av Salman Rushdies bok Satansverserna har knivhuggits till döds. Hans plånbok, innehållande en hel del pengar, låg bredvid honom, vilket visade att mördaren eller mördarna inte var ute efter pengar. Den japanska polisen misstänker att översättaren bragts om livet av muslimska fanatiker.

Nio dagar tidigare blev den italienske översättaren av Rushdies bok angripen och sårad i Milano.

Salman Rushdie bekänner sig numer vara troende muslim. Men han håller sig fortfarande dold. Den dödsdom mot honom som avkunnades av ayatollah Khomeini 1989, har inte tagits tillbaka. I mars förra året fördubblade en privat stiftelse i Iran belöningen till den som dödar Rushdie till 2 miljoner dollar, dvs nära 12 miljoner svenska kronor.

Domedagen kommer?

I alla tider har människor fått veta att tidens ände är nära. All sköns profeter har upplyst om detta. I vår tid finns liknande siare. En av dem är den indiske gurun Swami Pragyand, som vi läser om i Borås Tidning 24 augusti 1991. (Han besökte nämligen västgötametropolen.) Gurun ser in i framtiden. Och där är det mörkt. Före år 2000 kommer ett tredje världskrig med kärnvapen att bryta ut och ödelägga civilisationen. Stora delar av världen kommer dessutom att dränkas genom en naturkatastrof. Hela Danmark, stora delar av södra Sverige och södra Norge hamnar under vatten. Mänskligheten återförs till stenåldern. Gud kan förstås rädda världen, men då måste vi be honom göra detta. Så gurun ber. Kanske lyckas han avvärja katastrofen. Vi håller tummarna!

Vardagsmystik

Bengt Petersen

Episod 1

För femton år sedan gjorde jag något – i yttre mening – helt dåraktigt. Jag flyttade från min barndomsstad där jag hade släkt, arbete och fin lägenhet. I den nya staden några mil därifrån fick jag en dålig lägenhet, jag kände ingen och hade inget arbete. Det var verkligen en tokig sak att göra, ett språng rakt ut i tomheten. En orsak till min handling var att jag var trött på mig själv och hela min tillvaro. Jag var också påverkad av min läsning av Jan Fridegård, som jag nyligen upptäckt och på något sätt identifierat mig med. Det lät så romantiskt när han beskrev sina otaliga flyttningar, tyckte jag. Det visade sig att denna dåraktiga handling var det klokaste jag någonsin gjort! Det är från och med denna händelse som mitt liv vänder och går mot personlig mognad och inre utveckling. Denna enstaka handling satte igång en lavin av andra. Jag kan inte tänka mig mitt nuvarande liv utan det som hände då. Men vad var det som fick mig – som inte är någon äventyrare – att ta detta stora steg? Var det någon anderöst som viskade i mitt öra att följa denna impuls? Jag vet inte.

Denna händelse – och många andra – är för mig *vardagsmystik*. På många sätt är detta det mest intressanta i livet. Det behöver inte vara några omvälvande och dramatiska händelser, inga luftiga extasupplevelser upp i andra dimensioner, inga visioner. Det är snarare frågan om osynliga krafter som griper in i det synliga, okända krafter som styr våra steg åt ett visst håll där något väntar oss, en inre eller yttre visdom som vet mer än vi själva. Jag berättar om några händelser ur mitt eget liv för att exemplifiera vad jag menar. Säkert har Sökarens läsare egna upple-

velser av liknande slag.

Episod 2

På en meditationskurs mötte jag M. och vi började brevväxla. I mitt första brev citerade jag några rader av Vilhelm Ekelund, en författare som betytt mycket för mig. Det visade sig att M., när hon var barn, bott granne med Ekelund! När jag sedan besökte M. och hennes familj kunde jag se på huset där han bodde de sista åren av sitt liv samt få höra lite om familjens möten med denne vår störste själshygieniker. Ekelund hade inget stort umgänge och möjligheten att jag skulle stöta på någon som hade haft närmare kontakt med honom var inte stor. Men utan någon avsikt från min sida hände detta. En slump?

Utöver Fridegård och Ekelund är Harry Martinson en av mina litterära husgudar. I mitt nästa brev citerade jag en dikt av denne. Även här grep det osynliga in i mitt liv när det visade sig att M. mött också Martinson – bl a genom att hennes mor översatt "Aniara" till engelska! En slump?

Nej, så enkelt som en slump är det inte. Dessa händelser talar om ett djupt meningsfullt mönster i tillvaron. Men finns det någon godtagbar förklaring till dessa händelser? Vi kan titta på några. Enligt den indiska karmalagen beror alla händelser i detta liv på hur vi levat våra tidigare liv i en lång reinkarnationskedja. Finns här förklaringen till vardagsmystiken? Det är tänkbart, men det finns knappast någon möjlighet att undersöka om det verkligen förhåller sig så. Man hamnar bara i lösa spekulationer.

Kan astrologin ge en förklaring? Den förutsätter att inget sker av en slump. Olika kosmiska vibrationer,

planetariska konstellationer, kan vara orsak till det som händer i våra liv. Men även här är vi ute på gungfly utan någon riktig kunskap att hålla fast i. En annan förklaringsmodell är Carl Gustav Jungs teori om synkronicitet. Det rör sig här om sammanhang mellan händelser som inte syns kunna vara rent tillfälliga, men som också trotsar alla försök till en naturlig orsaksförklaring. Jungs teorier är intressanta, men vi hamnar här, liksom i de tidigare teorierna, i luftiga abstraktioner. Det finns förmodligen en mängd tänkbara ytterligare förklaringar förutom de ovan nämnda. Problemet är att ingen verkar mer övertygande än de andra och att alla förutsätter någon form av "tro".

Episod 3

Jag fann i ett antikvariat Vilhelm Ekelunds bok "Passioner emellan". Bokens tidigare ägare hade gjort några anteckningar och en del suddade jag ut. Några år senare läste jag Carl-Erik af Geijerstams bok "Den brutna förtrollningen". I den skriver han om en man, Sune Bergman, som genom att läsa Ekelund – främst boken "Passioner emellan" – fick hjälp att sluta röka. Jag hajade till. Bestämt hade den tidigare ägaren av mitt exemplar gjort en anteckning om att sluta röka. Det stämde. På en sida hade han skrivit: "betydelsen av de små syndernas övervinnelse (exempelvis rökningen)". Jag bläddrade fram till första sidan och där ser jag den halvt utsuddade namnteckningen: Sune Bergman!

Jag har märkt att dessa händelser inträffat när jag varit helt avsiktslös och öppen, inte väntat mig något. Jag tror också att ju mer man övar sig i någon form av andlig utveckling desto fler sådana här upplevelser kommer att in-

Bengt Petersen

träffa. En annan viktig sak är att dessa upplevelser – i mitt fall – kommit när jag osjälviskt gett mig hän åt något utanför mig själv. Oftast har det varit i samband med böcker och författare som jag intensivt studerat. Kanske upplevelserna kommit som ett tecken på att jag är på rätt väg? Egentligen är jag inte alltför angelägen om att finna förklaringar till de vardagsmystiska händelserna. Det är något billigt i tanken att allt kan och ska förklaras. Hellre vill jag öva mig i att känna glädje och tacksamhet över dessa händelser som alltid är positiva och meningsfyllda. Det finns en gäckande oåtkomlighet på botten av allting. Någonstans sitter måhända de okända krafterna och ler överseende åt våra försök att förklara det självklara. Jag kan säga som Jan Fridegård att det känns skönt att ha något som inte kommer från människorna eller ens kan förklaras av dem.

Artikelförfattaren

Tommy Brodd

Känd siare och
fjärrskådare ger
Dig konsultationer
per telefon

För Dig som vill veta
mer om Din framtid.
Ring: 0502-201 15
och beställ tid.

Du kan även gå kurser i
healing och medial
utveckling. På dessa
kurser lär Du Dig att
använda Din intuition
i vardagslivet.

För information ring 0502-201 15!

"SUNRISE"

är en engelskspråkig tidskrift från
TEOSOFISKA SAMFUNDET –
PASADENA

Pris 80:- för 6 nr/år. Skriv gärna och
begär ett gratis ex. till Anne Eek,
Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stock-
holm.

ÄR DU SJUK?

Du som sökt allmänna vården men
ändå har dina besvär och sjuksym-
tom kvar, kontakta mej med brev och
beskriv dina problem så ska jag ge
dej ALTERNATIVA beskrivningar
du bör följa. Erfarenhet av 47 års ve-
getariskt levnadssätt och drivande av
hälsohem i 15 år har gjort mej rik på
erfarenheter. Sätt samtidigt in 100:-
på pg 73 19 96-5 för mina besked.
Östlunds Hälsoinformation, Höganäs.
Tel 042-36 79 51.

Lao Tzu

Den gamle

Stefan Stenudd

Fast Lao Tzu är en så pass världsberömd gestalt att han redan i det gamla Europa fick det latiniserade namnet *Laotius*, är ingenting med säkerhet känt om honom. Det är mycket möjligt att han aldrig har existerat.

Legenden gör honom till en samtida med *Kung Fu Tzu*, hos oss kallad Konfucius, till och med några är äldre än denne lika betydande kinesiske tänkare. Kanske levde då, på 500-talet före Kristus, en man som fick tillmälet Lao Tzu, vilket helt enkelt betyder *gammal man* eller *gammal mästare*, och kanske var det han som formulerade de tankar som några hundra år senare kom att nedtecknas i Tao te ching.

Historikerna vill hellre tillskriva legenden senare tiders taoister och andra oppositionella mot konfucianismen, en filosofi som i mångt och mycket är diametralt motsatt taoismen. Lao Tzus lärjungar ville förstås på alla sätt hävda sin mästaress överhöghet. Det var då viktigt att göra Lao Tzu äldre än Kung Fu Tzu, för i österländsk sed är gammal alltid äldst.

Shih chi

Den traditionella källan till vår kunskap om Lao Tzu är *Shih chi*, det kinesiska historiska verket av *Ssu-ma Ch'ien*, skrivet runt år 90 före Kristi födelse. Ch'ien förmedlar vad han hört berättas om Lao Tzu. Det är motsägelsefulla uppgifter och han är en tillräckligt ansvarskännande historiker för att också förmedla sina tvivel.

Den starkaste traditionen säger i alla

fall, enligt Ch'ien, att Lao Tzu kom från Hu Hsien i länet Ch'u:

Hans efternamn var Li, hans personliga namn var Erh och han kallades Tan. Han var den historiker som ansvarade för arkiven i Chou.

Och Ch'ien berättar vidare:

När Kung Fu Tzu for till Chou och bad att få lära sig om riterna av honom, sade Lao Tzu: "Vad du talar om rör endast de ord som lämnats efter människor som ruttnat tillsammans med sina ben. Vidare, om en ädling har tiden med sig färdas han i vagn, men driver för vinden när tiden är emot honom. Jag har hört det sägas att en god köpman gömmer sina varor på ett säkert ställe och uppträder som om han saknade ägodelar, medan en ädling, fastän fylld av goda dygder, här en dåraktig uppenbarelse. Gör dig av med din arrogans och din lystnad, dina inställsamma vanor och din överdrivna ambition. De är alla till förfång för din person. Det är allt jag har att säga dig."

När han lämnat Lao Tzu sade Kung Fu Tzu till sina lärjungar: "Jag vet att en fågel kan flyga, en fisk simma och ett djur springa. För det som springer kan ett nät förfångas, för det som simmar en lina och för det som flyger en pil med rep. Men drakens stigande till himlen, på vinden och molnen, är något utanför mitt kunnande. Idag har jag mött Lao Tzu, som må vara som en drake."

Ur "Tao te ching. Taoismens källa" av Stefan Stenudd (Energica 1991).

På ett annat ställe i sitt verk berättar Ssu-ma Ch'ien ytterligare en version av mötet mellan de två stora tänkarna:

Nan-kung Ching-shu från Lu frågade konungen av Lu: "Får din ödmjuka tjänare tillstånd att resa till Chou tillsammans med Kung Fu Tzu?" Konungen gav honom en vagn med två hästar och en tjänare, och de for till Chou för att fråga om riterna. Det var förmodligen då de mötte Lao Tzu.

När de gav sig av tog Lao Tzu farväl av dem med dessa ord: "Jag har hört att rika och högtstående män ger pengar, medan välvilliga män ger ord. Jag har inte lyckats vinna varken pengar eller titlar, men jag har oförtjänt kallat en välvillig man. Dessa ord är min avskedsgåva: Det finns människor med kloka och skarpa sinnen, som aldrig är långt från döden. Det beror på att de gärna kritiserar andra. Det finns människor med vidsträckt lärdom och stor vältalighet, som sätter sig själva i fara. Det beror på att de blottar andra människors onda handlingar. Varken en son eller en undersåte ska se på sin person som sin egen."

Ch'ien berättar också om hur det gick till när Tao te ching skrevs:

Lao Tzu odlade vägen och dygden, och hans lära siktade på självutplånande. Han levde länge i Chou men när han såg dess förfall for han sin väg. Då han nådde passet blev dess väktare förtjust och sade till honom: "Eftersom ni ämnar lämna världen bakom er, vill ni inte för min skull skriva en bok?"

Därför skrev Lao Tzu ett verk i två böcker, där han förklarade vägen och dygden i cirka femtusen tecken, och avreste därefter. Ingen vet hur det gick för honom sedan.

Ch'ien ger också några andra teorier om Lao Tzus historia. Han konstaterar slutligen inför alla vaga, motsägelsefulla uppgifter: *Världen är oförmögen att veta var sanningen ligger.*

Författaren

Vår tids historiker tar för troligast att Lao Tzu aldrig har existerat, i alla fall definitivt inte vid samma tid som Kung Fu Tzu. När Tao te ching blev känd och läst var det nödvändigt att göra sig en klarare föreställning om exakt vilken gammal mästare som låg bakom boken, och legender om honom började uppstå.

Å andra sidan är det vår tids historikers princip att hellre fälla än fria, hellre avfärda en legend än pröva den mot svåra odds, så vi bör påminna oss om att inga bevis heller finns för att Lao Tzu inte existerat.

Det enda som återstår, verket Tao te ching, utstrålar i alla fall en personlig anda. Det skulle kunna vara en människas verk, åtminstone resultatet av en människas tänkande.

Vi får också i Tao te ching på några ställen möta den människa som sägs ligga bakom verket. Framför allt i den tjugonde versen, där han liksom tar paus och blir sorgset begrundande.

Han berättar om andra människors hämningslösa festande och stimmande – själv sitter han håglös, ömklig, och vill ingenting alls företa sig. Det är tungt att se alltihop så klart: vägen, dygden och människornas avsteg från dem. Lao Tzu suckar. Vad han vet och känner gör honom ensam: *Blott jag är annorlunda, jag närms av den stora modern.*

Han finner sin enda tröst i att veta sig ha rätt, men vid den stund som tjugonde versen beskriver verkar det vara en klen tröst.

Samtidigt som det är lätt att känna igen Lao Tzus vända i andra filosofers och profeters belägenhet, har orden en innerlighet som gör dem svåra att se

Kalligrafi på de kinesiska tecknen för Lao Tzu, den gamle.

som blott ett pussel av en lång traditions anonyma kollektiv. Orden tränger sig på med en intensitet och klarhet, som vore de komna ur en enda mun – just den gamle mästarens.

Den tjugonde versens vemod ger en annan dimension åt Tao te ching än de övriga versernas rakryggade predikningar. Inte så att den därför måste vara resultatet av en annan mans hand, utan mera att den visar hur mänsklig den hand är som nedtecknat Tao te ching.

Sådana intryck bevisar förvisso ingenting. Kanske är det i stället så, att de djupt allmänmänskliga villkor som texten berör också gör den sammanhållet övertygande genom många led av tolkare och bidragsgivare.

Förmodligen finns det ett enda sätt att skaffa sig en uppfattning om Tao te chings författare, och det görs med samma tillförlitlighet av lekman som expert. Det är att läsa texten, begrunda den och sedan gissa.

Vi är alltså oförmögna att veta var sanningen ligger.

Manuskriptet

Det är inte nog med att författaren är ett olöst mysterium, mycket omkring verket är också höljt i dunkel. Redan med titeln råder oklarheter.

Förmodligen har Tao te ching från början gått under benämningen Lao

Tzu, den gamle mästaren – hänvisande, som var brukligt i det antika Kina, till upphovsmannen. Med en sådan titel förstods oftast en samling av visdomsord, som nedtecknats av mästarens lärjungar eller av deras lärjungar. Det kunde förflyta lång tid mellan yttrande och nedtecknande, ibland flera generationer. Man brukade då inleda texterna med fraser som "Mästaren sade..." – så sker inte i Tao te ching.

När väl verket blev känt under sin nuvarande titel, kanske så sent som på 300-talet efter Kristus, fanns ingen annan orsak till titeln än att den extrahearer begynnelseorden i de två delarna. Första delen börjar med ordet Tao, och den andra i princip med ordet te.

Att boken över huvud taget består av två delar, har forskare menat mest vara en efterkonstruktion för att uppfylla angivelsen i Shih Chi om två böcker. Det har också funnits misstankar om att verket skulle trimmas för att bli vid pass femtusen tecken.

Ända fram till 1973 fanns inga andra versioner av Tao te ching än sammanställningar gjorda i vår tideräkning, den äldsta från 200-talet efter Kristus. Forskare har därför tagit för givet att Tao te ching nått oss i kraftigt vanställd form med tillägg, ändringar och missförstånd införda av senare tiders återgivare. De många vaga formuleringarna i boken, samt den förvirrande, inkonsekventa indelningen i 81 verser, har talat åt det hållet.

Antalet verser är troligen tillkommet för att nå den betydelsefulla symmetrin av nio gånger nio, oavsett hur verket i sig självt passade därtill.

Fastän boken varit en av världens mest spridda och lästa, har den alltså ansetts vara ett sammelsurium, varken mer eller mindre än ett collage av några århundraden kinesiskt tänkande.

Det har också inneburit att tolkare och översättare av Tao te ching känt sig fria att stuva om i verket efter eget gottbefinnande, för att "rätta till" misstag begångna av deras föregångare. Summa summarum är det förunderligt att boken alls existerar som ett någorlunda enhetligt begrepp.

Så kom 1973 gravfyndet i Ma-wang-tui.

Fynden i Ma-wang-tui

I den lilla byn Ma-wang-tui i centrala Kina begravdes år 168 före Kristus sonen till en furste. I graven lades också ett antal böcker, däribland två versioner av Tao te ching.

Den äldre versionen bör vara skriven den senare delen av 200-talet f Kr och

den andra runt år 200 f Kr. De är mycket lika varandra och överensstämmer dessutom överväldigande väl med de versioner av Tao te ching som vi dessförinnan förlitat oss på.

Plötsligt har vi alltså fått kopior av verket som är drygt fyrahundra år äldre än de tidigare kända – och de stämmer mycket väl överens. Historikernas pessimism visade sig vara opåkallad. Det är en tänkvärdhet för vårt sätt att se på historiska dokument. Kanske hanterades de även i antik tid med större respekt än vi hittills föreställt oss.

Om nu Tao te ching hölls tämligen intakt under fyrahundra år från det sena 200-talet före Kristus, varför skulle inte boken kunna ha ett ursprung som pekar ännu längre tillbaka? Är det rentav så att Lao Tzu verkligen var den gamle vise som knäppte Kung Fu Tzu på näsan, och den som på väktarens bön skrev cirka femtusen tecken om vägen och dygden, innan han lämnade den civilisation han sett sig mått på?

Nå, experterna har alltså många argument för att inte göra varken Lao Tzu eller Tao te ching äldre än 300-talet före Kristus, och troligen hundra år yngre än så. Bland annat det påträngande faktum att det antika Kinas näst störste taoistiske filosof, Chuang Tzu, som levde på 300-talet före Kristus, aldrig nämnde boken.

Det får vara som det vill, vi kan i alla fall idag läsa Tao te ching med betydligt större trygghet än förr. De många rekonstruktionerna av en "mera tänkbar" originaltext, som en lång rad sinologer givit oss, har gått ur tiden.

Vad är det då som skiljer de två böckerna i Ma-wang-tui från senare versioner? Först och främst ordningen: de två delarna i boken har bytt plats. I båda versionerna från Ma-wang-tui kommer delen som börjar med te före den som börjar med Tao, det vill säga vers 38–81 före 1–37. Några verser har också bytt plats i dessa delar: vers 24 kommer mellan 21 och 22, vers 40 mellan 41 och 42, verserna 80 och 81 mellan 66 och 67. Dessutom visar Ma-wang-tui-texterna ingen uppdelning i verser på det sätt som är standard för Tao te ching. Här och där sätts punkt, men det är ingen konsekvent metod.

Detta senare har i och för sig varit känt länge. Versindelningen, som inte alltid verkar stämma med textinnehållet, har mest behållits som en konvention för att skapa överskådlighet.

Vidare är texterna från Ma-wang-tui grammatiskt klarare och tydligare. Tao te chings enkla, raka språk har blivit ännu enklare och rakare. Tvetydigheter och vaga formuleringar har visat sig

vara precisa och inte särskilt konstiga. Tao te ching kliver fram som en betydligt mer fattbar urkund.

Jag har ändå valt att följa den traditionella uppdelningen och ordningen på verserna, för att läsaren lättare ska kunna göra jämförelser med andra tolkningar och för att den med verket redan bekante ska hitta lättare. Dessutom är jag själv mer förtjust i den ordning som hittills varit bruklig.

Man måste trots allt komma ihåg att ett verk av Tao te chings ålder inte är fritt från all den tid som det genomgått. Lika glädjande som det är att lära känna ursprungsverket, lika viktigt är det att se vad för version av det som lästs av miljoner människor genom två årtusenden. Min tolkning är alltså inte gjord enbart på Ma-wang-tui-texterna, som förresten ingen av dem är bevarad i sin helhet, utan på dessa i vågskaal med de traditionella versionerna – må så vara med Ma-wang-tui som den tyngre vägande.

Det förhåller sig också på det sättet att merparten av Tao te ching är skriven med rim. För att slippa kröka språket för mycket har jag valt att helt strunta i att försöka finna svenska rim. Det är också det brukliga för praktiskt taget alla tolkningar, det är svårt nog ändå att få till texternas innehåll.

Ching

Sista ordet i titeln Tao te ching betyder bok, men med en större mening än vilken publikation som helst. Kanske skulle vi hellre säga *klassiker*, ty namnet är i det traditionella Kina förbehållet ett begränsat antal betydelsefulla verk. Dit hör till exempel spådomsboken *I ching*, som också är väl spridd i världen.

Det är troligt att Tao te ching fick sin hederstitel av bekännare till den taoistiska religionen under den senare delen av Östra Han-dynastin, det vill säga de första århundradena av vår tideräkning.

Taoismen som religion

När vi i västerlandet talar om taoism rör vi i själva verket ihop två åtskilda begrepp i den kinesiska historien: *tao chia* och *tao chiao*. Det förra står för den taoistiska filosofin, såsom Lao Tzus och Chuang Tzus texter, och det senare för den taoistiska religionen.

Under senare delen av Han-dynastin växte en rörelse fram som utifrån den taoistiska filosofin utvecklade ett system av mystik och magiska riter. De

tog stöd i Lao Tzus skrift, vilket innebär att de fick tolka den ganska tendensiöst.

Så menade de till exempel att Lao Tzu visat på definitiva möjligheter till ett långt, rentav evigt liv. Texternas stöd för detta är vagt, men kanske pekar till exempel vers 50 och 55 åt det hållet. Tidigare tolkningar av slutet på vers 33 har lytt ungefär: *Den som dör utan att förgås får ett långt liv*, men texterna från Ma-wang-tui visar att rätt ord inte är *förgås*, utan *glömmas*.

Hur som helst sa de taoistiska mystikerna sig veta hur ett långt liv säkert skulle uppnås. En strikt diet plus vissa mediciner skulle mångfalt öka livslängden. Dessa mediciner innehöll tungmetaller, vilka förstas har den direkt motsatta effekten – förgiftning och en förtidig entré i vad andra åskådningar kallar det eviga livet.

Däri ligger onekligen en spetsfundig lärdom som Lao Tzu skulle ha uppskattat.

Tao te ching är knappast främmande för tillvarons mysterium, men skriften förhåller sig inte så handgripligt till dessa dimensionerna som de taoistiska magikerna kom att göra. Visst berättar Lao Tzu på flera ställen om den vises extraordinära egenskaper, men dessa är inte en följd av ritualer och besvärjelser – de är den alldeles naturliga följden av att leva i ett med dygden och vägen.

Den som förstår att leva, berättar vers 50, blir inte sårad av vilda djur eller vapen, ty han har inte någon plats för döden. Det skulle kunna vara en antydning om övernaturlig odödighet, men versens första rader ger en annan bild. En av tio människor, den ytterligt levnadsvise, strävar inte som de andra efter att göra sitt liv ymnigt. Därför ska olycka inte drabba honom, han får ett långt liv som avbryts först av den utsedda bödeln, naturen själv, när tiden är mogen.

Lao Tzu varnar alltså för strävan att förlänga livet. Det enda som kan skydda mot förtidig död är en stillsam likgiltighet inför ödet.

Den dygdige har förvisso underbara kvaliteter. Vers 55 berättar att han går genom livet som ett oskuldsfullt barn, utan att drabbas av olycka eller fördärv. I sin mjukhet är han stark, i sin kyskhet är han viril som få. Det är just för att han inte förhäver sig, som hans kraft aldrig sviktar.

De som däremot höjer sina röster och girigt tar för sig av livet ska möta ett tidigt slut. Den vise möter förvisso också sedermera sitt slut, men det dröjer. Sålunda visar Tao te ching tydligt vilken som är den bästa garantin för ett

långt liv – att inte söka några garantier.

Förvisso finns ändå ett mått av magi i Lao Tzus världsbild. Utanför de tiotusen tingens synliga verklighet råder Taos förunderliga syfte, och det råder över gudar som människor, över härskare likaväl som undersåtar. Men att försöka manipulera denna bakomliggande storhet, att lära känna den för att behärska den – det låter sig inte göras. Envar som tror sig kunna styra tillvarons makter ska snart bli deras offer.

För Lao Tzu är mysteriet något som den vise förnimmer och böjer sig för, han söker varken kontroll över eller delaktighet i det. För honom är det nog att hänföras av vägens och dygdens skönhet, och stillsamt låta sig föras fram i livet av dessa milda majestäter.

Visst är det ett slags religion, denna fridsamma underdånighet, fast den behöver varken kyrka eller präster, varken offer eller spåkelse. Det är en dyr-

kan som inte låter sig flyttas från sinnets inre ro till någon piedestal.

Just detta är en charmerande egenskap hos taoismens filosofi. Den utgör inte en sådan grund som självklart inbjuder till att bygga kyrkor på, ej heller talar den med sådana ord som prästerskap plägar göra till exklusivt sina. Trots att den uppnått en aktningvärd ålder, behåller Tao te ching sin anspråkslöshet.

Läsaren må fnysa eller fångas, avfärda eller förtjusas, men Lao Tzu kräver inte underkastelse, absolut ej heller den sorts foglighet som gör minsta ifrågasättande otänkbart. Varje människa kan i lugn och ro låta boken om vägen och dygden ta precis så stor eller liten plats som den lockar just hennes eget huvud till.

Det är en sällsynt följsamhet hos en urkund. Gynna och ej skada!

Kalligrafi på det kinesiska tecknet *ch i*, den flödande andan.

Är cirkklarna ett naturfenomen?

I nr 3, 1991, av tidskriften UFO-Aktuellt finns intressanta artiklar om de många mystiska cirkklarna i engelska sädesfält. Massmedia började uppmärksamma fenomenet 1979, och det sägs att ett par tusen cirklar har upptäckts sedan dess; 1990 var det över 600 fall i England.

Det är UFO-Sveriges ordförande Clas Svahn och frilansjournalisten Fredrik Lindqvist som rapporterar i UFO-Aktuellt. Lindqvist skriver om meteorologen Terence Meaden, som har en teori att det under vissa väderförhållanden uppstår ett okänt atmosfäriskt fenomen: roterande pelare av joniserad luft (plasmavirvlar) bildar vid kontakt med marken cirkelformationer.

Meaden har intresserat sig för cirkklarna sedan de först rapporterades, och han och hans medarbetare har tillbringat en hel del tid vid engelska sädesfält för att med egna ögon kunna se och med videokameror dokumentera hur cirkklarna bildas. Men ännu utan framgång.

Dock finns det vittnesrapporter som kan stödja Meadens teori. En grupp på tre personer berättar enligt Clas Svahn: "Ur molnet kom något som såg ut som en pelare av ljus som gick ned mot kullarna en bit bort. När pelaren var i jämnhöjd med kullarnas krön, slungades plötsligt två långa, lysande armar ut åt sidorna, där de gjorde en knyck." Vittnena letade följande dag efter cirklar, men kunde inte hitta några.

Fredrik Lindqvist skriver att i en bok av Meaden berättar ett vittne att han under en ridtur "plötsligt såg damm virvla upp från ett vetefält". Han "befann sig på en höjd ett femtiotal meter från platsen och kunde tydligt se säden lägga sig i en 10-meters cirkel".

Meaden menar att man i alla fall kommit underfund med *en* sak: "Vi kan nu med ganska stor säkerhet förutsäga när vädret är gynnsamt för att cirklar ska bildas."

Så långt referat av artiklar i UFO-Aktuellt.

En gåta: Varför uppträder fenomenet främst – men inte uteslutande – i sädesfält i södra England?

De mer komplexa mönster som finns, kan ha gjorts av bluffmakare, bland dem två dyggt 60-åriga män som trätt fram i engelska massmedia. Men några bevis för detta finns kanske inte. Det verkliga fenomenet, som kan vara enkla cirklar, är möjligen ett naturfenomen. Fast det vet vi ännu inte.

SM

Demoner i TV

I december hade TV 4 ett program om besatthet. Jan Guillou var programledare. Två "experter" hade inbjudits att kommentera företeelsen, men dessa begrep ingenting. Det var litet pinsamt att höra deras och Guillous uttalanden.

Den som har kännedom om medier inom spiritualismen, kunde se likheterna mellan dessa och den "besatta" amerikanska kvinnan. Det verkade röra sig om samma fenomen eller två nära besläktade.

Till denna typ av fenomen hör också personlighetsklyvning så som det beskrivs i boken "Evas tre ansikten" av läkarna Thigpen och Cleckley.

Det rör sig inte om skådespeleri, utan om ett verkligt fenomen, en egenhet hos det mänskliga psyket, känd sedan urminnes tider.

När ett medium går i trans, sker detta frivilligt. Mediet vill förmedla kontakt med "andevärlden". Personligheten förvandlas; det vanliga jaget träder temporärt tillbaka och ett nytt jag tar kroppen i besittning – det kan vara "ledaren", en vis ande eller en avliden. Den vanliga uppfattningen om detta fenomen bland parapsykologiska forskare som studerat det, är att det sker en tillfällig splittring av psyket. Ur det undermedvetna kommer en till synes helt främmande personlighet upp och talar med en något annorlunda röst. Vid seansens slut återkommer mediets vanliga jag.

Vid besatthet i vissa kristna kretsar sker en likartad personlighetsförändring, fast den är ofrivillig och de "andar" som besätter människan är otrevliga.

Inom spiritualismen är det vänliga andar som brukar komma, eftersom spiritualisterna tror på sådana. I kretsar där man tror på djävlar och demoner, är det sådana som kommer fram.

Spiritualismens medier tycks fungera normalt i samhället trots sin egenhet. Den som blir besatt av en demon däremot lider ju av detta och behöver bötas. Exorcism kan kanske vara effektivt, om man därmed kan få den drabbade att tro att demonerna lämnat honom/henne för gott. Psykoterapi kan säkert också ge resultat.

Jag utesluter inte helt att det ibland kan röra sig om verklig besatthet, verkliga onda andar som tar en människas kropp och själ i besittning – och verkliga andar som talar genom medier – men jag har inte intrycket att det är så.

Djurplågeri i "kristna" länder

TV 4 sände i december ett program som visade folkligt djurplågeri i Spanien. På återkommande folkfester förlustar sig spanjorer med att plåga djur på ett sadistiskt sätt. Ibland sker djurplågeriet i samband med religiösa högtider, exempelvis till Johannes döparens ära. Dessa etiskt efterblivna personer i Spanien har ingen medkänsla med djuren. De ser dem inte som levande, förnimmande och kännande varelser, utan som betydelselösa ting som rör på sig...

Denna bristande medkänsla med djur ligger förstas också bakom de "djurfabriker" som finns i många länder, där djur hålls fängslade i små utrymmen för att till slut fösas till slakt och bli till mat åt människor.

Okänslighet för djurs lidande finns naturligtvis också hos jägare och fiskare.

Man kan göra kommentaren att kristendomens grundskrift Bibeln saknar tankar om kärlek till djur. Detta är säkert en förklaring till den bristande medkänsla med djur som förekommer i "kristna" länder. Kärleken som förkunnas gäller endast människor. Djuren står utanför. Inom buddhismen och hinduismen omfattas även djuren av kärleken.

I ett väsentligt avseende står alltså kristendomen lägre än buddhismen och hinduismen.

Lev vegetariskt!

I ett program om kost och reumatism i radions P1 framträdde dr Hans Löfgren, som är företagsläkare hos Kooperativa förbundet. Han menade att ju mera vegetarisk kosten är desto mindre är risken att vi drabbas av sjukdomar. Om vi lever vegetariskt minskar vi risken för hjärtinfarkt, hjärnblödning, blodpropp i hjärnan, hjärtat och benen, åldersdiabetes ja, nästan alla sjukdomar, även cancer. Dr Löfgren menade att vi människor nog är skapta att vara vegetarianer.

Källa: Vegetar nr 5, 1991.

Falska profeter

I alla tider har en del religiösa människor profeterat om framtiden. Men profetiorna slår sällan in. Ett exempel nyligen är Elizabeth Clare Prophets profetia om världens ände i ett kärnvapenkrig.

Ett bibliskt exempel är Paulus. I sitt första brev till tessalonikerna, fjärde kapitlet, profeterar han att "Herren" skall nedstiga från himlen till ljudet av en basun. Gud själv hade talat om för Paulus att Herren skulle komma till jorden under Paulus egen livstid och hämta upp till himlen dem som då ännu levde och hade lämnats kvar. Paulus var en falsk profet.

Även den gammaltestamentlige Daniel (kapitel 12) förutsade "ändens tid" med domen, som skulle inträffa 1290 dagar efter det att "förödelsens styggelse" blivit uppställd. Med förödelsens styggelse avsågs enligt Bibelns ordförklaringar uppsättandet av ett Jupiteraltare ovanpå det judiska brännofferaltaret i Jerusalems helgedom, vilket skedde år 168 f Kr.

Ändens tid kom inte. Daniel var en falsk profet.

Konsten att profetera?

Den kände skeptikern James Randi har skrivit en bok om Nostradamus. Jag har inte läst den, men i tidskriften "Free Inquiry" finns en recension av boken. Enligt den avslöjar Randi de regler som varje profet bör följa, såsom: gör *en massa* förutsägelser och hoppas att några slår in; om de gör det, peka på dem med stolthet och ignorera resten; var vag och mångtydig; använd en massa symbolik; förutsäg katastrofer. Om profeten följer dessa råd vid rätt tid och på rätt plats, kommer han att dra till sig troende. Nostradamus gjorde just detta.

Jag påstår inte att Randi har rätt om Nostradamus. Var denne verkligen en cyniker? Trodde han inte på sina spådomar? Hur det nu än var med det, så menar jag nog att Nostradamustolkarna är synnerligen fantasifulla.

SM

Agneta och Bo

I spiritualisternas tidning Utan Gräns framträder Bo och Agneta Nässling regelbundet och ger svar på olika slags andliga frågor. En normalbegåvad lärare måste undra varifrån de hämtar alla sina svar. De hänvisar inte till några källor och styrker inte på annat sätt sina påståenden. De bara säger att så och så förhåller det sig.

I nr 6, 1991 av Utan Gräns ger de en förklaring. De uppger att när de sitter vid skrivmaskinen, så skriver de på något sätt "automatiskt".

Men automatisk skrift i egentlig mening är ett psykiskt dissociationsfenomen. Det rör sig om en splittring av personligheten, typisk för så kallade medier. Handen skriver "själv"; en bipersonlighet har bildats och tar över handen, medan den normala personligheten kan syssla med något helt annat. (Jag hänvisar till parapsykologisk forskning.)

Av Agnetas och Bos beskrivning av sin "gåva" kan man knappast dra slutsatsen att de skriver automatiskt. Snarare rör det sig om ett slags "inspiration". Tankar bubblar upp ur det omedvetna, utan så värst mycket reflektion, och den skrivande kan tycka att alltihop kommer "utifrån". Detta kan vara okej, när det gäller att hitta på inom skönlitteraturen. Hjalmar Bergman lär ha skrivit i ett inspirerat tillstånd; hans romanfigurer pratade själva... Men det är knappast helt okej, när det rör sig om uttalanden om verkligheten.

Agneta och Bo tror att det som flödar i inspirationens ögonblick är sanning. Men man måste här ställa samma krav, att gjorda påståenden bör styrkas, som när en skribent skriver på vanligt reflekterat sätt.

Paret Nässling – och många andra som ger budskap på liknande sätt – kan inte bara säga att "ja, men det här kommer ur en högre källa och då behövs inga bevis". Det finns inget bra stöd för åsikten att det som bubblar upp i "inspiration" genomgående utgör en god beskrivning av verkligheten, även om korn av sanning kan finnas där.

Jag anser att det i princip är ett oskick att producera mängder av påståenden om okulta "sanningar" utan krav att påståendena skall vara väl grundade.

Agneta och Bo menar nog väl och vill vara till hjälp. Jag tvivlar inte på att det hos dem finns en god portion fin idealism. Men den kritiska reflektionsförmågan har också en uppgift i människors sökande.

SM

EG?

Sverige har som bekant lämnat in en ansökan till den europeiska gemenskapen, EG, om medlemskap – utan att regeringen fått folkets uttryckliga mandat att göra detta.

En anslutning till EG skulle innebära djupa förändringar för vårt land och folk. Vi skulle bland annat ge upp vår nationella suveränitet. På en rad viktiga områden skulle vi fransäga oss rätten att själva besluta om våra förhållanden och överlåta detta till EG, utan demokratisk beslutsordning. Visserligen kan vi efter en anslutning vara med och bestämma om allt som rör EG, men bara som en liten minoritet.

Om vårt medlemskap i EG blir verklighet, betyder det att Stockholm förlorar sin karaktär av huvudstad; Bryssel – eller någon annan stad nere på kontinenten – blir huvudstad för Sverige. Den svenska riksdagen får begränsade uppgifter; EG-parlamentet träder in i stället. Den svenska högsta domstolen får sannolikt läggas ned; Europadomstolen tar över dess roll.

Svenska flaggan förlorar i betydelse; i stället blir EG-flaggan nummer ett. Kungen upphör att vara symbol för en suverän stat och reduceras till furste i en delstat.

Svenska språket kommer också att förlora i betydelse i Sverige och snart bli andraspråk efter engelskan för att på sikt försvinna. I en framtid kommer ingen i Sverige att kunna läsa Strindberg, Fröding och Lagerkvist; i stället blir det Shakespeare, Shelley och Burns.

På punkt efter punkt blir det EG:s beslutande organ som vi får rätta oss efter. Vi kommer inte att kunna bestämma vår trafiksäkerhetspolitik själva för att ta ett enda exempel.

Om vi går med i supermakten EG, ger vi upp vår svenska egenart; vi säljer vår själ för en grynvalling! Och det är inte säkert att det blir någon välling alls. De ekonomiska fördelarna med en EG-anslutning är ovisst. Flera nackdelar kan finnas, exempelvis ett lägre, EG-anpassat löneläge, utkonkurrerade svenska företag, större arbetslöshet, mindre politiskt intresse hos vanligt folk (– det blir inte lätt att påverka den icke-demokratiska kolossen EG).

Så, tänk er för, gott folk, innan ni röstar in Sverige i EG!

SM

Mästarnas lära

Några kommentarer till Lars Adelskoghs bok Förklaringen

Håkan Blomqvist

Teosofiska Samfundet, skapat av Helena Petrovna Blavatsky i New York 1875, har liksom de flesta religiösa grupper splittrats i otaliga sekter; en av de mest kända är Alice Baileys Arcane School.

Inte så många känner till att en gren på det teosofiska trädet har sitt ursprung i Sverige. Läran har fått namnet hylozoik, och dess upphovsman är Henry T. Laurency, pseudonym för svensken Henrik von Zeipel (1882–1971). Han är mest känd genom böckerna De vises sten och Kunskapen om verkligheten.

Laurency var en mycket produktiv man, och hans efterlämnade manuskript ges kontinuerligt ut av Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency under ledning av Lars Adelskoghs i Skövde. Åren 1982–1986 var jag själv aktivist för hylozoiken och ingick under en tid i styrelsen för Institutet för hylozoiska studier. Hösten 1986 insåg jag farorna med läran och hoppade av mitt engagemang, vilket också ledde till artikeln Varning för hylozoiken, publicerad i Sökaren nr 8, 1987.

I januari 1984 föreslog jag skapandet av en korrespondenskurs i hylozoik som inledning till upprättandet av ett hylozoiskt universitet i Sverige. Tolv kursbrev utarbetades av Lars Adelskoghs med undertecknad som konsult. Denna korrespondenskurs har nu utgivits som bok med titeln Förklaringen. Boken är utgiven av Foinix förlag, som ägs av Institutet för hylozoiska studier. Eftersom det nu gått några år sedan jag lämnade hylozoiken och jag idag kan se den i ett vidare perspektiv, kan det kanske vara av värde med några kommentarer till Förklaringen.

Bokens tio första kapitel är närmast identiska med motsvarande kursbrev i

korrespondenskursen, medan kapitlen elva och tolv är nyskrivna. För den som vill sätta sig in i hylozoikens världsbild, är Förklaringen en utmärkt introduktion, klar och pedagogisk och utan de störande kritiska utfall mot allt och alla som vidlåder Laurencys egna böcker.

Tyvärr ger inte Adelskoghs svaret på den väsentligaste frågan: Hur fick Henry T. Laurency denna "kunskap"? Inom hylozoiken anses det nämligen oändligt att fråga "vem som sagt det" eller intressera sig för personligheten. Därmed har man också räddat sig undan den besvärande vetenskapliga frågan om källkritik. Något motsäggande ter sig då följande citat från kapitel åtta: "Den intellektuella osjälvständigheten visar sig i att man inte vågar ha egen åsikt utan böjer sig för auktoriteterna, inte ens undersöker på vilka grunder auktoriteten utger sig som sådan". Den som försöker vara intellektuellt självständig inom hylozoiken blir snart varse att detta är tabubelagt område. Om Laurency som person och hans upplevelser talar man inte.

För den kritiske läsaren kan därför följande fakta vara av intresse. Henry T. Laurency (Henrik von Zeipel) studerade teoretisk och praktisk filosofi i Uppsala vid seklets början. Som lärare hade han de kända filosoferna Axel Hägerström och Karl Hedvall. Genom Vivekananda väcktes intresset för yogafilosofin, och därefter fann han Blavatskys Isis unveiled, vilket ledde till ett grundligt studium av teosofin och senare Alice Baileys skrifter. I sin opublicerade dagbok förklarar han sig stå i telepatisk kontakt med mästarna från planethierarkin, vilka dikterat de böcker som utgivits i Laurencys namn. Enligt Adelskoghs var det den i teosofin

kände mästaren Hilarion, som var Laurencys källa. Laurency ansåg sig också vara en reinkarnation av den grekiske filosofen Demokritos.

Laurencys böcker kan sägas utgöra en syntes av teosoferna Blavatsky, Leadbeater och Bailey, en mera intellektuell och akademisk form av esoterik. Laurency imponerar genom sin intellektuella förmåga och stora kännedom om litteratur och kultur. Hylozoiken i hans tappning är en representant, i vår tid, för den gnostiska idétraditionen. Det grekiska ordet gnosis betyder kunskap och i det här fallet en kunskap om andliga världar och krafter, förmedlad av invigda. Enligt denna lära är det människans mening och mål att utvecklas andligt till ett femte naturrike, övermänniskornas rike. Hela tankegången är således ett slags förändrad version av Darwins utvecklingslära.

Hylozoiken och andra ockulta system ställer frågan om kunskap på sin spets. Vad är kunskap? Adelskoghs hävdar att hylozoiken är kunskap. Men samma sak sägs inom andra sekter, t ex antroposofin, Martinus, Summit Lighthouse, scientologin, Jag-är-rörelsen, Ambres, Astarta och många, många fler. De är alla varandra motsäggande och kommer med "fakta" som inte går att förena. Den religiösa människan ställs således inför den knepiga uppgiften att avgöra vilken andlig lärare som har rätt. De flesta löser problemet genom att rent känslomässigt godta en lära och strunta i andra. Skall man begå intellektuellt självmord, kan man ju göra det ordentligt.

Lars Adelskoghs är medveten om denna problematik och skriver: "...klärvoajans är inte svår att utveckla, och klärvoajanter finns det gott om.

Håkan Blomqvist

Men när de försöker göra lärosystem av sina upptäckter i 'andevärlden', kommer de aldrig fram till samstämmiga resultat i fråga om det väsentliga... Esoteriken är något helt annat än på emotional klärvoajans uppbyggda ockultism."² Lite längre fram varnar han för att lyssna på inre röster, följa inre ledare. "Följ dem inte! De leder alla vilse", hävdar Adelskoghs.³ Men Laurencys inre röster från mästaren Hilarion leder uppenbarligen inte vilse! När far super är det rätt. Denna enastående självblindhet och intellektuella ohederlighet finner man hos i stort sett alla sektföreträdare.

Laurency själv försöker komma undan problemet med följande resonemang: "Hylozoiska mentalsystemet är, när man väl bemästrat det, helt enkelt logiskt tvingande, emedan det förklarar tusentals eljest oförklarliga företeelser på enklast möjliga och samstämmiga sätt. Och det är förklaringen som är beviset."⁴ Men att metafysiska system har en inre logik innebär inte att de överensstämmer med verkligheten. I stort sett alla ockulta system är logiska inom sina ramar men de blir inte sannare för det.

Den psykologiska förklaringen till Laurencys röster är en utvecklad sidopersonlighet. Laurency läste väldiga mängder teosofisk litteratur och var filosofiskt skolad. Han trodde på mästarna. Det är därför bara naturligt att när han upplever en inre röst, så meddelar rösten det teosofiska systemet men i en mera akademisk, logiskt skolad form. I sin dagbok ondgör sig Laurency över att mästarna bara tar kontakt på telepatisk väg, när dom ändå finns på jorden i jordisk kropp. Det är en psykologisk gåta att en intellektuell av Laurencys kapacitet inte insåg den psykologiska förklaringen till sina inre röster. Han är därmed ett bra exempel på den s k reproduktionsteorin, formulerad av religionspsykologen Hjalmar Sundén, d v s att mystikern eller ockultisten reproducerar vad han läst, hört och sett i inre skådande eller hörande (visioner, auditioner). Man får så att säga den egna föreställningsvärlden tillbaka från det undermedvetna. Sidopersonligheter och dissociativa tillstånd finns noga beskrivna i den psykologiska och parapsykologiska litteraturen.

Men denna förklaring kan aldrig Lars Adelskoghs godta. Likt alla religiösa är han fullkomligt övertygad om att sitta inne med den rätta läran. Denna människans förmåga att ta inre röster och syna för verklighet är kulturens akilleshäla, orsaken till historiens

Henrik von Zeipel alias Henry T. Laurency

alla kunskaps- och livsfientliga religiösa läror. Man kan kritisera ockulta system som hylozoiken utifrån ett flertal aspekter. För klarhetens skull utgår jag ifrån de fem punkter utifrån vilka jag kritiserat new age-rörelsen och övrig nyandlighet: antiintellektualism, inre kunskapsväg, subjektivism, förfiningssyndrom och fascism.

Antiintellektualism

Hylozoiken kan vid en första anblick verka mycket akademisk och intellektuell, en esoterik på vetenskaplig grund. Liksom alla religiösa sekter

åberopar hylozoiken vetenskapliga rön, så länge de ger stöd för den egna läran. Men tittar man närmare efter, avslöjas föraktet för utbildning och vetenskap. Allra tydligast kommer det fram i synen på källkritik, vilket jag nämnde ovan. Hylozoiken gör också kunskapsbegreppet meningslöst genom att inte skilja på vetenskaplig kunskap och uppenbarelskunskap (visioner och auditioner). Vetenskaplig kunskap ges en andra rangens plats gentemot "verklig kunskap". Belysande är följande citat från Laurency: "Sedan hylozoiken lagt grunden för verklig kunskap, kan direkt anknytning

ske till denna och hypotesmetoden förvisas till historiens skräpkammare."⁵ Intressant i sammanhanget är också följande påstående av Laurency: "Vad skall dessa, som är tiotusentals inkarnationer äldre än sina skolkamrater, med allt det livsodugliga skräp som läres i skolorna."⁶

Hylozoikens syn på kunskap och utbildning ligger farligt nära den nazistiska, som skilde mellan en nordisk (arisk) vetenskap i opposition mot en liberalt judisk, alltså traditionell, vetenskap. Talet om att hylozoiken endast skall antas som en arbetshypotes är vilseledande. Eftersom hylozoikens utsagor aldrig kan kontrolleras av vetenskapen, är det felaktigt att använda ordet arbetshypotes, som i det här fallet bara blir ett finare ord för tro.

Inre kunskapsväg

Kritik av den inre kunskapsvägen har redan givits i föregående stycke. Motsatsen till den inre kunskapsvägen är den yttre kunskapsvägen, vetenskapens mödosamma faktasamlade; fakta som alla kan kontrollera att de stämmer. Den inre kunskapsvägen kan aldrig bygga upp en gemensam verklighetsuppfattning utan att hemfalla åt auktoritetstro. Och auktoritetstro är aldrig förenlig med demokrati. Att bygga upp samhället utifrån inre röster och syner borde tillhöra mänsklighetens barnstadium. Med hylozoiken som samhällsgrund följer vi kartan i stället för verkligheten.

Subjektivism

En vanlig tankegång inom nyandliga rörelser är att tillvaron är en illusion, att den fysiska verkligheten egentligen bara existerar i våra huvuden. Således är det bara att tänka positivt så förändras hela tillvaron på ett magiskt sätt. Här får man delvis ge ett plus till hylozoiken som med sin lära om tillvarons treenighet – materia, medvetande, rörelse – inte fallit i den vanliga subjektivistiska fällan. Ändå är det magiska tänkandet påfallande i och med hylozoikens lära att tankar och känslor motsvaras av materia.

Förfiningssyndrom

Enligt hylozoiken är människans mål att utvecklas till övermänniska i ett femte naturrike. För att nå dit måste man leva andligt och rent i tanke, ord och handling. Hylozoiken är således en asketisk, gnostisk lära. Särskilt varnas för aggressivitet och sexualitet som räknas till lägre, negativa känslor. Hela det här tänkandet brukar jag benämna

Lars Adelskog

förfiningssyndromet, alltså en sjuklig rädsla för det fysiska, jordiska, sensuella. Den psykologiska effekten av läran blir en neurotisk inställning till det egna drifts- och känslolivet.

I Förklaringen varnar Lars Adelskog för "erotomani och rusmedel"⁷. Det är en något egendomlig dubbelmoral, eftersom det kommer från en gammal "rumlarkollega". Erotoman får väl antas vara en person med starkare sexualdrift än Lars Adelskog. Laurency själv har en egenartad dubbelhet i inställningen till sexualiteten. Han går till storms mot kristendomens sexualfientlighet men påbjuder celibat före äktenskapet och ojar sig över flickornas bara ben på teatern och att "sängkammarscener" får förekomma i litteraturen. Åsikterna känns igen från extremhögern och den religiösa fundamentalismen. Ännu tydligare blir det i synen på Freud, som enligt Adelskog var satanist. Freud var ju dessutom jude. I boken "Trough the curtain" av Viola Pettitt Neal och Shafica Karagulla sägs att "Freud var en ond människa genom vilken de onda krafterna, Svarta Logen, tömde en flod av snusk över mänskligheten"⁸. Boken sprids av Institutet för hylozoiska studier.

Det hylozoiska andlighetsidealet är psykologiskt osunt och inhumant. Med hylozoiken har ännu en livsfientlig skuldskuld lagts på mänsklighetens redan tyngda rygg.

Fascism

Den senaste tiden har vi sett hur extremhöger och nynazism åter vunnit terräng. Skolorna rustar för kampanjer för att bemöta det nya hotet. Tyvärr ser inte många kopplingen mellan esoteriska läror typ hylozoiken och extremhögern. På flera punkter är nämligen ideologierna närmast gemensamma. Många unga idealister sväljer ett totalitärt bete bara för att det påstås komma från en "andlig" källa.

Jag har redan berört antisemitismen som inte redovisas öppet hos Laurency eller i Adelskogs Förklaringen, utan tillhör en mera esoterisk lära. Judarna anses vara en misslyckad ras från ett tidigare solsystem och är därför onskans redskap på jorden. Därav Adelskogs negativa syn på t ex Freud, som var jude. Antisemitismen blir mera öppen hos Blavatsky och Bailey som är Laurencys källor.

De politiska effekterna av hylozo-

ken måste bli en teokratisk stat, där "mästarna" har tagit den politiska makten. Laurency hävdar energiskt att mänskligheten inte kan lösa sina egna problem, utan att "dom" måste ta över och leda utvecklingen. Föraktet för demokrati och vetenskap visar släktskapet med extremhögern. Den fria och öppna debatten är demokratins livsluft. Adelskog svarar aldrig på kritik och visar därmed sitt förakt för den demokratiska processen. I hylozoiken får man lära sig att lojalitet är viktigare än sanningen. De sociala och politiska effekterna av hylozoiken kan bara bli diktatur och ett inhumant skräckvälde där människor blir besatta av sin egen andliga utveckling.

Jag hyser inga förhoppningar att Lars Adelskog skall ändra uppfattning om hylozoiken. Inte heller räknar jag med någon debatt i frågan. Vad jag kan hoppas på är att min kritik dock leder till att de värsta fascistoida hörnen på hylozoiken skalas bort. Boken Förklaringen kanske skall ses som ett steg i den riktningen. Avskalad mycket av det osunda innehållet är läran om mästarna från Venus, som kom till jorden för 18 miljoner år sedan för att leda utvecklingen, en mäktig och fascinerande myt. Ibland brukar jag roa mig med tanken att mästarna verkligen existerar och är sådana de beskrivs i den teosofiska traditionen. Men eftersom deras lära är så i allra högsta grad osympatisk, kan jag bara instämma med författaren Sven Delblanc när han i en av sina böcker säger: det enda jag begär av gud är att han lämnar mig ifred.

Noter

- 1 Lars Adelskog. Förklaringen. Foinix Förlag, Skövde 1991, s 108.
- 2 Ibid. s 31.
- 3 Ibid. s 173.
- 4 Henry T. Laurency. Livskunskap två. Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency, Skövde 1987, s 16.
- 5 Ibid. s 26.
- 6 Henry T. Laurency. Livskunskap et. Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency, Skövde 1986, s 204.
- 7 Adelskog 1991, s 182.
- 8 Viola Pettitt Neal och Shafica Karagulla. Through the curtain. DeVorss, Marina del Rey, Calif. 1983, s 263.

"Var och en bär inom sig en idé av det stora Jag – föreställningen om en frihet utan gräns. Att frigöra sig från allt som begränsar oss. I tur och ordning och med tålmod." (Bach-Seagull). Att nå harmoni med sin egen själ är ett delmål på vandringen och ett annat är att finna en kvinnlig tvilingsjäl att slå följe med utan krav eller ägandeanspråk. Under min vandring tar jag gärna till mig kunskap från Profeten, Bach, Gawain, Paul Brunton, Mandala, Sökaren, Gabrielle Roth, Birgitta Stenberg, Carina Rydberg, Conrad och andra. Läser mycket. Musik är också något livsviktigt. Miles Davis, Coltrane, Lisa Stansfield, Leonard Cohen, Tom Waits, G'N'R, Metallica, Lundell o klassiskt är underbara beroende på sinnesstämningen. Älskar att resa till mörka o dystra länder. Dock är Madrid o Rom mycket fascinerande och aldrig sinande platser. Jag är 35, och lång, men ser inte ålder som något livsviktigt. Föredrar dig som kan vara både fnittrigt flamsig och återhållsamt vuxen när så krävs. Om DU är 18, 28 eller 38 är egalt. Brevväxling är intressant ty det lämnar möjligheter till eftertanke och om vi blir vänner eller kanske mer står skrivet i stjärnorna. Jag trivs lika bra på rökiga rockklubbar som i den stilla naturen en tidig vintermorgon medan solen går upp. Således realist ibland och obotlig romantiker andra gånger. Vem DU är får DU berätta!

Jarl Cassberg, Nygatan 27, 702 11 Örebro, Tel. 019/11 64 85

20-årig kille söker kontakt med ungdomar, 18–25 år, som är inspirerade av Amish, Hutteriernas och Oneidasamfundets levnadssätt. Du måste vara seriös, ansvarsmedveten och öppen för en icke-kristen kollektivbildning i Sverige eller ev utomlands. Stugboende i bergsmiljö föreslås. Svar till "Utopia", Sökaren f v b.

Tjej 27 år fil kand, som tröttnat på det dekadenta samhällsmaskineriet, som istället tror på ljusets sanna evighetsvärden, trevligt yttre, livfull, lekfull, vidsynt, söker skarp likasinnad kille helst 20–25 år. Skriv svar till "Ande och känsla", Sökaren f v b.

32-årig kille söker kontakt med likasinnade: Västerländska Trad., Golden Dawn, Crowley, Qabalah, Rosenkreutz, Steinbrecher, I.G.M.meditationen, Jung/Tarot/Arketyper... Psykologi, filosofi, modern fysik, kreativitet/teckning o måleri och kollektivt boende. Göteborgsregionen. Skriv svar till "Horus II", Sökaren f v b.

Kille, 33 år, 189 cm lång, blyg, tyst, vegetarian, akademiker, nykterist. Intresserad av: mitt arbete, motion, meditation, filosofi, Gud, hundar, att semestra i Sverige. Bor i ett vackert kulturminnesmärkt hus, en porlande bäck går genom den stora trädgården. Söker en trevlig tjej, 20–33 år. Du som är oskuld har företräde. Skriv svar till "Skåne", Sökaren f v b.

Man/kille 40 år, söker tjej/kvinna i lämplig ålder. Du bör som jag trivas bäst i jeans och tröja, men ändå vara välklädd. Jag är aktiv TM-meditatör och bl a intresserad av Martinus kosmologi, världs-livsåskådningslitteratur m m. Ingen fanatiker. Tjänsteman, allmänbildad, sympatisk, lugn o sansad. 179/78. Tycker om att ta det lugnt, läsa, laga mat, naturpromenader, cykelturer. Tveka inte, utan svara nu, skicka gärna med ett kort som garanterat returneras. Jag bor i Halland. Skriv svar till "Sökaren finner", Sökaren f v b.

HÄNG MED i livsåskådningsdebatten, LÄS småskrifter ur HEFs småskriftserie, bl a:

- Nr 20 TIO SKÄL för skolpolitiker att säga nej till waldorfskolan (20 kronor)
Nr 21 DEN OKÄNDA REVOLUTIONEN (20 kronor)
rekvirera från

HUMAN-ETISKA FÖRBUNDET

Tel 08 - 48 66 40
Frimärksvägen 45,
122 47 Enskede
Postgiro 66 36 59 - 1 (eller frimärken)

Fördomsfullt om UFO

I en alldeles utmärkt artikel av Sven Magnusson i Sökaren nr 7/91 om konsten att tänka skriver han, att vi fördärvar vårt tänkande genom ett partiskt urval av argument. "Vi väljer informationer på ett sådant sätt, att de stöder den uppfattning vi redan har." När han sedan skall recensera – eller snarare göra ner – min nya bok "Den dolda sanningen om UFO", framstår han själv som ett skolexempel på den fördomsfullhet, som han tidigare fördömt!

Sven Magnusson har reservationslöst sällt sig till det gäng av bortförklarare och misstänkliggörare, som aningslöst eller medvetet går de mörkläggande makthavarnas ärenden genom att inbilla folk, att UFO kan vara allt mellan himmel och jord utom rymdfarkoster från främmande världar. Hans eget val av informationskällor har blivit därefter. En person som Phil Klass, vars orimliga bortförklaringar har kritiserats från flera håll, sägs ha "kvalitet", medan trovärdigheten av närbildspersoner som Daniel Fry, Rolf Telano och Ante Jonsson utan välgrundad anledning ifrågasätts. Där emot har han nog rätt ifråga om Adamski.

Som "svaga" källor betecknar Magnusson UFO-forskare som Erich von Däniken, Frank Scully, Charles Berlitz, William Moore och tydligen också forskare som dr Stanton Friedman, Daniel Ross och Timothy Good, vilkas böcker han förmodligen inte läst. Listan över "svaga" ufologer – dvs de som inte delar Magnussons uppfattning – hade givetvis kunnat göras betydligt längre. Han kunde ha tillfogat namn som professor i atmosfärisk fysik James McDonald, astronomen Morris Jessup, ingenjören Wilbert Smith, forntidsforskaren Raymond Drake, sumerologen Zecharia Sitchin, och ufologerna Leonard Stringfield, William Steinfield och William Brian, för att bara nämna några i högen av dem som har en sakligt grundad övertygelse om den utomjordiska närvaron förr eller nu.

Det genomgående och väl dokumenterade grundtemat i min bok, nämligen de övervuldigande bevisen för makthavarnas

döljande av den utomjordiska närvaron och deras systematiska ansträngningar att föra allmänheten bakom ljuset, tar Magnusson överhuvudtaget inte upp till behandling. Detta trots att jag inte bara återger en hel del av bevisen utan också fullkomligt kristallklart påvisar motiven för detta hemlighetsmakeri!

Som påpekats av förra CIA-assistenten Victor Marchetti, så skulle, om folk finge klart för sig att det finns mycket finare och bättre civilisationer på andra håll, hela den traditionella maktstrukturen på Jorden kunna undergrävas. Högarna i samhället skulle med andra ord riskera att förlora sina makt- och rikedomsprioriteter, en fasansfull tanke, som de inte står ut med! Ett mera speciellt motiv har varit att under skydd av sekretessen försöka komma underfund med hur de av militären omhändertagna, störta eller nerskjutna elektromagnetiska spaningsfarkosterna fungerar, i syfte att få ett militärt övertag över potentiella motståndare. "Den som kan tillverka egna flygande tefat i någon mängd kommer att behärska världen", säger dr Friedman!

Vittnesmålen och dokumentationen om myndigheternas omhändertagande och studium av tefatsvrak har naturligtvis varit ytterst besvärande för de mörkläggande makthavarna. Därför har de själva och deras agenter givetvis gjort koncentrerade ansträngningar att diskreditera undersökande ufologer som Scully, Berlitz och Moore, eller de dokument och vittnesmål dessa stöder sig på. Det påstås, att källorna är "svaga" eller dokumenten "förfälskade", och i UFO-frågan fördomsfulla och okritiska personer som Sven Magnusson låter sig inte bara villigt duperas av de här påståendena utan precis samma diskrediterings-taktik har givetvis använts och användes beträffande de ytterligt intressanta och värdefulla berättelserna av de få utvalda kontaktpersonerna, en Daniel Fry, en Rolf Telano, en Eduard Meier och en Ante Jonsson. Som ett eko av andra diskrediterare här i landet insinuerar "källkritikern" Magnusson, att Ante Jonsson skulle lida av mytomani eller i varje fall ha förväxlat "starka inre upplevelser" med yttre händelser. Har Magnusson någon tillstymmelse till grund för sin insinuation, att min medförfattare till boken "Fantastiska resor med UFO" inte skulle vara normalt funtad i huvudet på något sätt?

Det allra värsta med de här i sista hand av vissa jordiska makthavare dirigerade försöken att undergräva de utvalda kontaktpersonernas trovärdighet är att de försvarar spridandet av livsviktiga och värdefulla budskap från de vida högre utvecklade civilisationer, som besöker vår planet. De har nämligen kommit för att varna oss för något som allvarligt hotar vår överlevnad. På grund av vår etisk-sociala underutveckling i kärnvapenåldern svävar vi – säger de – i den största livsfara! Vi måste helt enkelt lära oss att hysa välvilja och förståelse för våra medmänniskor och respektera deras mänskliga rättigheter i stället för att låta oss regeras av negativa och destruktiva känslor och attityder, som bara leder till krig och förödelse.

Jag hade hoppats, att åtminstone detta positiva budskap skulle uppmärksammas i min bok, men det har tydligen helt undgått Sven Magnusson!

Sune Hjorth

Sune Hjorth

Svar:

En oförbätterlig syndare?

De UFO-intresserade får naturligtvis själva avgöra om Sune Hjorth är en klok person – ifall de vill läsa hans bok. Som recensent har jag skrivit min mening. Lika negativt till Hjorth som jag är riksorganisationen UFO-Sveriges ordförande Clas Svahn, som recenserar Hjorth i tidskriften UFO-Aktuellt. Svahn skriver bland annat: "Att läsa Sune Hjorth är att skicka hjäman på semester." Enligt UFO-Aktuellt är bara en av recensionerna i pressen av "Den dolda sanningen om UFO" positiv.

Hjorth gör förstås så gott han kan. Det gör vi alla. Han tror att det är så som han skriver, märker inte fel och bristerna i de egna resonemangen, raden av felbedömningar och av illa grundade påståenden.

Kanske är Hjorth för ivrig. Kanske har han för bråttom. Kanske inser han inte ämnets komplexitet.

Jag föreslår att han lyssnar på sina kritiker. Annars förblir han en oförbätterlig syndare inom UFO-området, till skada för ämnets anseende hos klokt folk.

För min del har jag följt UFO sedan slutet av 1950-talet, läst ett ansevärt antal böcker i ämnet och följt med i specialtidsskrifter på flera språk. På grundval av den kunskap jag skaffat mig under åren har jag dragit slutsatser.

Något svar på frågan *vad är UFO?* har jag inte. Flera experter har angett mycket

högt procenttal för antalet förklarade fall. Astronomen professor J. Allen Hynek, som inte tillhör Hjorths källor, skrev någon gång att cirka 98 procent av UFO-fallen hade kunnat förklaras på naturligt sätt. Jag tror att den siffran är för hög. Många fall, som ibland räknas som förklarade, har inte fått en lösning i den meningen att det finns övertygande bevis; snarare rör det sig om *möjliga* förklaringar.

Det finns en betydelsefull kärna av ännu olösta fall.

Bland tänkbara förklaringar finns hypotesen interplanetariska farkoster av utomjordiskt ursprung; den är viktigast. Sedan finns skeptikernas idé: naturliga företeelser samt bluff. Andra förslag är okända varelser tillhörande jordens fauna, tidsresenärer, de dödas farkoster, änglar eller gudar, tankematerialisationer, inre upplevelser, synen i stil med tomtar och troll. Man kan erinra sig att förr i tiden kunde människor vara lika övertygade om att de varit tillsammans med Jesus eller djävulen som en del UFO-kontaktpersoner idag är om att de samtalat med varelser från flygande tefat! Dessa människor har inte varit "tokiga"; de kan ha fungerat väl i samhället, men de har blivit lurade av det mänskliga psykets sätt att ibland skapa förledande illusioner.

På en punkt har nog Sune Hjorth och jag samma uppfattning. Vi anser båda att UFOs är ett viktigt nutidsfenomen, som utan dröjsmål bör utforskas med så hög vetenskaplig kompetens som möjligt.

Fenomenet UFO består primärt av rapporter. Vad som ligger bakom rapporterna – det är det som är frågan. I många fall finns inget övertygande svar.

(Det är glädjande att Hjorth nu ändrat uppfattning åtminstone om Adamski.)

SM

IFO – UFO?

Ändå finns de!

Jag har under många år intresserat mig för UFO-problemet, och känner därigenom Håkan Blomqvist (HB) såväl som Sten Lindgren (SL) sedan ett antal år.

HB har skrivit en serie artiklar om UFO i både Sökaren och UFO-Aktuellt.

I november -90 höll SL ett föredrag på Café Pan i Stockholm om sina personliga kontakter med UFO. Föredraget innehöll bl a en skildring av ett landat skepp med medföljande besättning.

Ett sällskap på fem personer inklusive SL besökte en landningsplats. Några av personerna gick fram och talade med besättningen. SL iakttog detta med egna ögon. Detta väckte så stort intresse att SL och Bertil Kuhlemann (med Café Pan som organisatör) upprepade föredraget i Medborgarhusets stora sal i februari -91.

Vid UFO-Sveriges årsmötes öppna föredrag i Rättvik i april -91 upprepade SL delar av föredraget än en gång. UFO-Sveriges nyvalde ordförande Clas Svahn angrep SL och påstod direkt efter föredraget att SL inte talade sanning och insinuerade att SL

ljög medvetet.

HB skrev en lång artikel i Sökaren och i UFO-Aktuellt som gick ut på att SL över huvud taget aldrig varit med om någon UFO-landning, samt diverse andra anklagelser.

Allt detta föranleder mig att – för mitt eget samvetes frid – få uttrycka mina personliga åsikter. Jag är fullkomligt övertygad om att SL gjort så många personliga uppgifter att det är helt otänkbart för mig att hitta något som helst skäl för en uppdiktad skildring.

Hans yrke och den ställning han har gör att han måste ha väldigt goda skäl för att våga gå ut med sina uppgifter, dels i TV-program, dels i offentliga föredrag. Dessutom vet jag att det finns tillräckligt många personer i Sverige såväl som utomlands som i rädsla för att betecknas som "lunatics" inte går ut med vad de själva har upplevt. Om UFO-Sverige vidhåller sin åsikt att bara behandla "det ena benet" (figurligt menat) så kan jag inte längre anse att UFO-Sverige behandlar UFO-frågan på ett korrekt sätt. Dessutom binder föreningen de medlemmar som har "IFO"-åsikter (Identified Flying Objects) att inte våga uttala sina åsikter.

Då jag inte vill föranleda någon längre debatt, eller komma med en så lång artikel att den kan avvisas med motiveringen att den är för lång, avslutar jag min artikel med en stark tilltro till Bertil Kuhlemanns och Sten Lindgrens arbete.

Vissa uppträdanden på riksmötet gör att jag måste ta mitt eget medlemskap i UFO-Sverige under övervägande.

Janne Johansson

medlem i UFO-Sverige (Stockholms UFO-förening och Siljansringens lokalförening).

En dröm om kärlek

DEM ÄR GUD?

Har Du tänkt på det någon gång?

Varje människa har sin egen uppfattning om vad Gud är. För min egen del har jag fram till nu inte haft någon enkel och självklar bild av Gud. Det är först i samband med den existentiella kris jag upplevt sedan 1986, som jag tvingats bilda mig en uppfattning om vad Gud är och innebär.

Jag heter Lennart Berg, är 34 år och har en familj med två fina barn. Bor i Säffle. Flyttade dit 1989 från tio år i Stockholm. De senaste åren har jag varit psykiskt nedgången. Vissa händelser i mitt liv har satt starka spår. Idag är jag ordförande för RSMH Säffle samt anställd av RSMH Värmland som informatör på halvtid.

Under två av de senaste fem åren har jag varit på Beckomberga sjukhus och fick väl en vård som motsvarar genomsnittet.

Mina tankar om Gud kom i samband med mordet på Olof Palme. Mordet har satt djupa spår i mitt sinne.

Lösningen på gåtan om Gud fick jag i en dröm. Jag såg mig själv på dödsbädden och själen hade lämnat kroppen och jag kunde

se min kropp vara död. Då frågade jag mig själv vem var jag? Jag ville ställa Gud denna fråga men jag kunde lika gärna svara själv. Jag var GUD. I detta läge vaknade jag upp ur min dröm och fylldes med en gudomlig kärlek och energi. Plötsligt var gåtan löst.

Gud är en kraft och energi som finns i allt levande på jorden, människor, djur, växter, vatten, materia osv. Det är denna energi, livsenergi, som är evig och kallas KÄRLEK. I bibeln står det att GUD ÄR KÄRLEKEN.

Kärleken är en energi och den fanns vid jordens skapelse men finns än idag och för all evig tid. Denna skapelseprocess startades för många miljoner år sedan och fortsätter än idag där Du och jag deltar. Det är Du och jag som är Kärleken. Byter man bara ut GUD mot KÄRLEKEN förstår man plötsligt sambandet.

MENINGEN MED LIVET

Detta ämne råkar alla människor förr eller senare ut för i sitt liv. Det är intressant och har diskuterats så länge mänskligheten har funnits. Vad som är bra med det är att alla kan ha åsikter. Det gör att alla kan finna sin egen mening med livet. Men för att finna meningen tror jag det är bra att man upplevt en del saker i sitt liv, både positiva och negativa. Denna erfarenhet formar en insikt om meningen i tillvaron. För min egen del har detta aktualiserats under de senaste fem åren. Jag har använt mycket tid till tänkande.

Vad har jag då kommit fram till? Jo, jag tror att meningen med vår vandring här på jorden är att vi är här för att lära och samla erfarenheter så att vi på så sätt kan utveckla oss själva. Dessa erfarenheter finns samlade i vår själ och flyttas vidare till nästa liv.

Livet här på jorden är alltså en lärdoms-tid och den livskunskap vi kan nå ser inga gränser. Den kan fås av vit eller färgad, fattig eller rik, ateist eller kristen, handikappad eller icke-handikappad, sjuk eller frisk osv. Vad händer om man då funnit det innersta?

Så långt har jag inte kommit än. Det får bli en senare fråga att fundera över. Jag tror i alla fall att vår tillvaro egentligen är väldigt enkel att leva i. Vi har bara krånglat till det lite grann. Till sist vill jag säga till alla er som tror på ett paradiset i himlen. Det tror jag inte på, utan paradiset finner vi här på jorden.

Tack för uppmärksamheten!

Lennart Berg

Naturen bereder oss för döden genom ålderdomen; den väcker så småningom vår leda vid livet genom sjukdomar och krämpor. Man skulle dö otröstlig, om man inte åldrades.

Drottning Kristina

Stanton T. Friedman, som är en auktoritet för Sune Hjorth.

SAI BABA

Är det sant, Sai Baba,
du gudalike och två gånger födde,
att du nedstigit
från de himmelska världarna
och iklätt dig mänsklig gestalt?
Är det sant att du vandrar
som avatar
över Indiens jord?

Är det sant
att du skapar av intet,
att du lyfter din hand
och låter den fyllas
med helig aska,
att du gräver i sanden
och framdrager
lysande föremål?

Är det sant
att du hjälper och helgar,
att du ser vad som händer
i människosyskonens hjärtan,
att du alltid är gladlynt och god
men strängast mot dem
som kommer dig närmast?

Birgit Cars

Efter läsningen av Howard Murphets Sai Baba, Man of miracles.

En bok om mirakler

Väck upp din kärlek – och var beredd på mirakler heter en bok av Curt Jonsson (134 sidor, Cajaco förlag, Box 3056, 195 03 Märsta). Det är en av många böcker som bygger på "A Course in Miracles" (ACIM), men bara ett fåtal är hittills skrivna på svenska. Curt berättar hur han för några år sedan kom i kontakt med "mirakelkursen" och började öva sig att tillämpa den i sitt liv.

Enligt Curt är en av de viktigaste tankarna i ACIM att den fysiska verklighet vi lever i egentligen är en illusion. Den förhåller sig till den sanna verkligheten ungefär som våra nattliga drömmar förhåller sig till vår dagsmedvetna verklighet. Men denna vår vardagsverklighet är alltså i sin tur en dröm. Först genom att vakna upp ur den kan vi uppleva den sanna verkligheten, som innebär att allt som finns är kärlek och harmoni. Liknande tankar finns i flera esoteriska läror, men i ACIM drivs det perspektivet helt konsekvent. Det är då lättare att vakna ur en behaglig dröm än ur en mardröm. ACIM beskriver hjälpmedel för detta. Ett är att lyssna på den inre vägledare, som vi alla har. Vi kan öva vår förmåga till sådant inre lyssnande, och få ledning i hur vi ska leva. Det kan gälla ledning i enkla, praktiska frågor eller i livsavgörande val.

Att läsa ACIM kan vara provocerande. Mycket av dess budskap går tvärt emot vårt vanliga sätt att tänka. Kursens arbetsbok med 365 lektioner gör också detta klart från början. Den avser i början just att bryta ner vårt invanda tankesätt. T ex den tredje lektionen innebär att se sig omkring i rummet med dess välbekanta föremål och säga till sig själv: "Jag förstår ingenting av det jag ser här."

Curt skriver om sina erfarenheter av ACIM på ett enkelt, jordnära språk, med många praktiska exempel.

För flera år sedan gick jag igenom arbetsbokens 365 lektioner, och läste en hel del av textboken. Den har ett ålderdomligt, högtidligt, ganska tungläst språk – en stor del av texten lär vara skriven på ett gammalt versmått och skulle egentligen vara tryckt som poesi. Jag kom aldrig igenom den helt. För mig har det varit lättare att få inblick i ACIMs grundtankar genom att

läsa böcker inspirerade av den, snarare än att läsa grundtexten. Jag tycker att Curts bok här väl passar in vid sidan av t ex Gerald Jampolskys arbeten. Den kan hjälpa till att sätta in miraklerna i vardagslivet.

Curt skriver också om en meditationsmetod, "integrerad meditation", som han själv har utvecklat delvis inspirerad av ACIM. Den kan man inte läsa sig till, skriver han, utan där behövs personlig vägledning.

Mirakelkursens tankar kan man diskutera och analysera hur länge som helst. Jag tror inte att de går att logiskt vare sig bevisa eller motbevisa. Den som övar sig kan uppleva resultaten i vardagslivet. Jag tror det är det enda "bevis" som är möjligt. I sådana övningar kan Curts bok vara en god hjälp, och en inspiration att lära mer.

Nils-Olof Jacobson

Vi är alla Ett

Vi har glömt vilka vi är. Vi tror att vi är från varandra helt avskilda väsen. Du är du och jag är något helt annat än du; vi har inget annat gemensamt än att vi råkar leva i närheten av varandra. Jag ser på dig och tänker: Du är inte jag. Men i verkligheten är vi alla i kärnan av vår natur Ett. När vi inser detta, löser sig många av våra problem. Detta hävdar Curt Jonsson i *Väck upp din kärlek! – och var beredd på mirakler* (Cajaco 1991). Boken är skriven i inspiration från "A Course in Miracles", en vishetsbok som tillkommit på medial väg. Curt Jonsson menar att den är "den värdefullaste bok som skrivits på flera tusen år". Mediet är en amerikansk universitetslärare i psykologi, Helen Schucman.

Själv har Curt Jonsson varit universitetslektor samt företagskonsult och marknadsförare inom industrin. Numer är han kursledare och skribent. Det är inre personlig utveckling och mänskliga relationer som är hans område.

En grundtanke hos Jonsson är att universums grund är "den universella kärleken"; den finns överallt, och i var och en av oss. I botten av vårt väsen är vi alla denna kärlek, som är den kraft som har byggt upp universum och håller det samman.

Curt Jonsson skriver: "Om vi *alla* är universell kärlek, följer av detta att vi är förenade. Vi är ett! Rent konkret innebär det att vi kan kommunicera med varandra på ett perfekt sätt, när vi helt inser och känner vad vi i grunden är!"

Vi hör alltså ihop med allt levande genom att vår grundnatur är densamma. Det är således enhetsmystiken som är basen för Curt Jonsson. Han menar liksom mystikerna att vi alla är uttryck för den universella kärleken och intelligensen. Om vi inser att vi hör ihop med allt levande, försvinner all rädsla och all känsla av främlingskap, och vi känner i stället samhörighet och förståelse.

Inom oss, i vårt sanna jag, har vi en allvetande vägledare, som alltid kan och vill tala

om vad som är bäst för oss. Det gäller därför att lyssna inåt, i stillheten och tystnaden, där visdomen finns. I stället för att lyssna till vårt ego, som är jag-jag-jag, skall vi lyssna på friden och kärleken, som finns i vårt sanna jag. Ty vår sanna natur är en gnista av den universella kärleken, och om vi kontakter vårt sanna inre, får vi svaren. Vi har alltså alla de viktiga svaren inom oss, i vårt väsens djup.

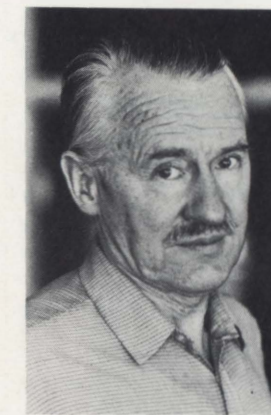
Meditation är till stor hjälp. Curt Jonsson lär ut en metod som han kallar integrerad meditation och som nämns men inte närmare beskrivs i boken.

I vårt väsens djup har vi alla kärlek, eftersom vårt sanna jag är kärlek, och det är viktigt att vi väcker upp den, både hos oss själva och hos vår omgivning. När det sker, inträffar mirakler! Vi kan exempelvis få goda relationer till andra. Jonsson skriver: "När jag själv medvetet ökat kärleken i mitt liv, även om det varit aldrig så litet, så har fantastiska saker hänt. Vi människor står i undermedveten kontakt med varandra på ett sätt som de flesta av oss kanske anar men ändå inte vågar tro på riktigt. Men så snart vi börjar sända ut kärleksfulla signaler längs dessa undermedvetna kommunikationskanaler, får vi en respons som vi kanske inte hade vågat drömma om tidigare." Curt Jonsson ger exempel ur sitt eget liv.

Det är i den fullständiga stillheten i vårt inre som vi kommer i kontakt med vår sanna natur, och där finns kärleken och visdomen.

Läs Curt Jonssons bok och prova själv! (Cajaco, Box 3056, 195 03 Märsta.)

SM

Hans Granlid

Hans Granlids dårskap

När en ny bok av Hans Granlid kommer ut (han har hittills skrivit 34 böcker) finns det anledning att lystra. Hans författarskap liknar inget annat. Han är en solitär, en krydda i den litterära värld som alltför ofta påminner om en vattvälling. I hans författarskap finns inget av bokklubbarnas trendtänkande. Hans Granlid är en författare som

helt igenom är sig själv, och han rör sig fritt utanför litterära kottierier.

1989 kom författaren med "Födelse", en av det årets allra finaste svenska romaner. Den inledde en ny följd av berättelser, där huvudtemat är den andliga kärleken i olika gestalter. I "Födelse" gällde det en livslång dyrkan av konsten, som uppbyggande kraft och sådan den utövas av en genial artist.

Hans Granlids andra bok i den nya sviten heter *Dårskap* (Rabén & Sjögren) och här får vi möta Johan von Tannenberg, en orolig själ, svensk rådhuskrivare från Arboga, som under 1870-talet reser till Ryssland för att lära känna det land som bringade Karl XII på fall.

På heder och samvete intygar Hans Granlid i sitt förord att han som extra tjänsteman vid Kungliga Biblioteket i Stockholm (1965–67) upptäckte en bunt papper i en låda. Buntan var försedd med ett omslagspapper på vilket med stora bokstäver stod det enda ordet DÅRSKAP. Som författare ståtade en i övrigt okänd skrivare vid namn Johan von Tannenberg. Granlid tog hand om detta bisarra och märklige manuskript, lät det följa honom under alla flyttningar i Sverige, och nu, 25 år senare, låter han publicera detta underliga dokument.

Johan von Tannenberg är 46 år, när han plötsligt grips av en svårförklarlig drift och längtan efter att bryta upp från sitt innehållslösa eller alldagliga liv och bege sig till tsarriket Ryssland. Han träffar där allt i enlighet med försynens plan en självutnämnd Messias, Grisja Gribojedov, en helig dåre, som är omgiven av en handfull trogna, troende och vinddrivna existenser av olika slag, bl a den unga och kärleksfulla Sofia, den chassidistiskt stämda Tamara och en liderlig och robust munk.

I tio år vistas huvudpersonen i detta sällskap, som emellanåt utökas med andra sökare, främst gammaltrogna fromma, alla förenade av en strävan efter renhet, godhet, fattigdom och ödmjukhet. Truppen vandrar genom tsardömet längs leriga vägar, först från S:t Petersburg till klostret Zamok, sedan till ett nunnekloster, så femton verst till Tobruk och därifrån till Pskov, genom Polen och Ostpreussen, förbi Poltava till Kiev och Odessa och så vidare. De drar fram under hårt arbete och svåra strapatser, förödmjukas och hänas, men då och då uppenbarar sig en mystisk hjälpare vid namn Hans von Tannenhügel. Är det utgivaren själv?

Hans Granlid, som själv ofta framhållit sitt starka språkintresse och sin språkglädje, är i "Dårskap" virtuosen att beskriva människor och miljöer. Personteckningarna är ypperliga och bakom skymtar den ryska historien. Med pastischartad elegans och glänsande komik låter Granlid Johan von Tannenberg, den samvetsgranne stenografen, beskriva sitt sällsamma äventyr. Stråk av gammalstavning och äldre verböjning förstärker tidsatmosfären, språket är mustigt och utgivaren kritiserar då och då sin upphovsman och menar att han är en riktig Chronschough!

För den som följt Hans Granlids författarskap i många år, är det inte alls mystiskt

eller underligt att titeln på hans senaste bok är "Dårskap". En bok med en sådan titel måste komma förr eller senare. Hela Granlids skrivande är genomsyrat av den nyktra dårskapen, den som kommer ur spenabarnsmun, den som finns hos den lekande människan, den som predikas av Kristus och Krishna, av världens vise, sufisterna, chasidisterna, katarerna, de heliga dårarna, det som står för det svaga, vaga, mångtydiga, bisarra, irriterande, infall, vitttringar, vibrationer, signaler som får oss förnimma också det vi inte vet...

Hans Granlid, den lärde, kanske en av Sveriges främste vad gäller insikter i världens religiösa urkunder, den vittbereste och språkkunnige, har inte bara skrivit en tänkvärd berättelse. "Dårskap" är också en lärdomsbok, en bildningsroman om Ryssland. "Ryssland har mer känsla än något annat land. Hon är alla länders moder och älskar alla." Vaslav Nijinskij i "Dagbok" 1918-19.

Bo Svedlund

Ordning och kreativitet

Den högsta synskärpan finns där vi fixerar blicken. Motsvarande centrala del av näthinnan kallas fovea. Om den förstörs kan man inte längre se detaljerat, men helhetsbilden i periferin finns kvar. Om däremot periferin förstörs men den centrala näthinnan är oskadd, så mister även detaljerna sin mening.

Löper inte vetenskapen risken att råka ut för en liknande skada i sitt synsätt? frågar sig fysikerna David Bohm och F. David Peat i en bok som växt fram ur en rad dialoger mellan dem under femton år: *Ordning och kreativitet* med underrubriken "i liv och vetenskap" (Bokförlaget Korpen). Översättning Gunnar Gällmo.

David Bohm är en kontroversiell fysiker, men hans idéer är alltid lika intressanta och avancerade. Han har samarbetat med Oppenheimer och Einstein och är professor emeritus i teoretisk fysik vid Londonuniversitetet.

David Peat är även han fysiker och är, åtminstone för mig, en ny men angenäm bekantskap.

Under kvantteorins första skede ägnade sig ledande fysiker som Bohr, Heisenberg, Pauli, Schrödinger och de Broglie livligt åt filosofiska frågor. I dag har fysiken i allmänhet tappat kontakten med sina egna rötter. Nu är man mer intresserad av matematik och formler än idéer. Visserligen har många forskare kunnat härleda ny kunskap ur formell matematik, men det har även funnits andra grunder för deras upptäckter. Einstein utgick inte från matematiken, i synnerhet inte under sin mest skapande period. I stället började han med ospecificerbara känslor och en följd av bilder, ur vilka mer detaljerade begrepp så småningom framträdde.

Priset för framåtskridandet har varit spe-

cialisering ända därhän att hela aktiviteten förlorat sin betydelse. Det snäva synsättet gör att vi inte kan sätta in problemen i sitt större sammanhang, vilket skapar kriser, svåra att lösa med en syn som är fragmentarisk, det vill säga även rigid.

Som en väg ut ur krisen önskar sig Bohm & Peat en ny *kreativ våg*, där man söker helheten och meningen, snarare än fragment och enkel mekanik.

Den kreativa akten skapar ett ytterst perceptivt tillstånd av intensiv lidelse och hög energi, som upplöser de rigida antaganden vi har om allting i form av paradigm: generella system av begrepp, infallsvinklar och präglingar.

Öppen kommunikation och tankens fria lek är önskvärda. En verklig dialog är att låta egna åsikter vila, för att skapa en gemensam grund.

Leken skall inte underskattas. Det finns en allvarlig koncentration och intensitet i barns lek. Då man inte på förhand kan veta dess resultat, så vet en kreativ människa inte riktigt vad hon söker. Fantasin är en lek med subtil orkestrering av känslor, där förnuftet viks ut ur fantasin.

Författarna diskuterar ordning, kaos och den brist på kunskap som kallas slump. Kaosteori, fraktaler, artificiell intelligens och paradigmskifte tas upp.

Det är en synnerligen stimulerande bok. Men här och var duggar fackuttrycken tätt. Om vissa fysikavsnitt känns lite för svåra så hoppa bara över dem. De är ofta exempel som inte är nödvändiga för att förstå texten.

Bokförlaget Korpen skall ha en eloge, tycker jag, för modet att ge ut sådan här smal, men ack så viktig kvalitetslitteratur.

I "Ordning och Kreativitet" finns fascinerande tankar som ligger långt före sin tid.

Lennart Lidfors

Urgammal österländsk vishet

Jag börjar med att citera från baksidestexten på boken *Tao te ching* (Energica förlag 1991): "Det är mer än tvåtusen år sedan Tao te ching, taoismens urkund, skrevs i Kina. Sedan dess har den blivit en av de stora klassikerna över hela världen, översatt till nästan lika många språk som bibeln." Översättare, från engelskan, i denna utgåva är Stefan Stenudd, som också har skrivit omfattande kommentarer.

Stenudd är en utmärkt stilist, och det är behagligt att läsa det han skriver.

Vad själva den uråldriga visdomen beträffar, är den kyligt österländsk, utan några löften. Det rör sig om ett iakttagande av världen som den är och beskrivning av kloka förhållningssätt.

Ibland tycker man att orden inte förmedlar en levande och lätt fattbar visdom, och man undrar om de ord som valts är de som bäst förmedlar originalets berömda innehåll. Så är det ofta när det gäller urgammal österländsk visdom. Kanske är översättaren alltför trogen originalets ordalydelse, utan att alltid få fram själva de djupa tankarna.

Man måste läsa långsamt och tolka texten, översätta den till sitt eget språk. Det blir ett ständigt funderande. Så här har jag förstätt de första verserna i "Tao te ching", i Stefan Stenudds svenska text:

Den yttersta verkligheten kan inte beskrivas av människor. Alla beskrivningar är oriktiga, alla namn felaktiga. Det är ett oförstått Något som är världens ursprung och upphov.

Endast i ett begärlöst inre tillstånd kan man fatta Mysteriet. Är man full av begär, ser man inte bakom tingen, utan bara tingen själva.

Varför finns det fula, och varför finns det onda? Jo, om något sägs vara skönt, så måste något annat samtidigt sägas vara fult. Och om något sägs vara gott, så måste något annat samtidigt sägas vara ont. Alla motsatser förutsätter och kompletterar varandra. Inget kan sägas vara gott, om inget kan sägas vara ont.

Den vise inser att världen är som den är – med kontraster – för att den måste vara det. Så han verkar inte för att förändra världen. Han är tyst och undervisar genom sin tystnad. Genom den vises tystnad förstår de andra att världen är så som den måste vara.

Den vise söker ingen ära. Han är oansenlig och anspråkslös. För om han ingen ära har, kan inten ära tas ifrån honom. Det man inte har, kan man inte mista.

Om man inte prisar den som är prisvärd, uppstår ingen avund.

Om man inte prisar rikedom, uppmuntrar man inte till stöld.

Om man inte visar vad som är begärligt, uppkommer inget begär hos någon.

Så den vise härskar genom att inte stimulera något begär men se till att folket har ett minimum av vad det behöver.

Den vise härskaren håller folket i okunighet och ser till att det inte får begär efter något som det inte har. Han ser också till att de kunniga inte vågar företa sig något som skulle ställa till oreda i riket.

Den yttersta verkligheten är tomhet men samtidigt outtömlig. Den tycks vara alltings ursprung.

Den yttersta verkligheten är fördold, så man kan tro att den kanske inte finns. Vad är dess orsak? Jag vet ej. Den tycks vara äldre än överguden själv.

Verkligheten är hård och skoningslös. Den skapar och förintar allt.

Den vise är också skoningslös. Han ser som det är: att alla människor är intet och kommer att förgås.

Så där har jag försökt förstå de inledande

verserna i Tao te ching. Andra läsare skulle tolka texten något annorlunda.

Det är intressant att någon gång ta del av gångna tiders visdom. Men man kan inte alltid vara säker på att man har förstätt. Och visheten ovan är väl inte alltför imponerande? Den stora visdomen finns knappast i det förgångna. Den håller på att födas.

SM

Guds experiment med sig själv

1982 utkom på danska ett gediget verk i två band: Per Bruus-Jensens "Eksistens og udødelighed – om erkendelseslæren i Martinus kosmologi". Författaren, som är väl bevandrad i kosmologin, lyckas på ett imponerande sätt presentera den kunskapssteori som finns i Martinus böcker och de konsekvenser den får inom det naturvetenskapliga området.

Projekt Liv – Om udviklingen eller Guds eviga experiment med sig selv (Nordisk Impuls 1991) är en förkortad och till förenkling bearbetad översättning av del 2 av "Eksistens og udødelighed". Översättningen har gjorts av Tage Mattsson och Sigbritt Therner och bearbetningen av Sigbritt Therner. Av baksidestexten framgår att verket är "en förbluffande detaljrik och sammanhängande analys av utvecklingsläran i evighetsperspektiv..."

Författaren tar oss med på en fascinerande resa och låter oss ur kosmologins synvinkel få naturens ändamålsenlighet förklarad i termer av ett slags syntes av den traditionellt kristna och den naturvetenskapliga förklaringen (kreationism, evolutionism). Författaren vill visa att inte bara evolutionen, utan även uppkomsten av universum och alla dess detaljer följer en gudomlig plan. Målets uppfyllelse är givet: det blir ett mästerverk! Men vägen dit är ett gigantiskt experiment som Gud utför med sig själv som insats, och uppfyllelsens konkreta resultat kan ingen uttala sig om innan experimentet är färdigt. Denna handling inträffar när gudomen tack vare evolutionen har förnyat sin skapar- och upplevelseförmåga, och förnyelsen tar sig i praktiken uttryck som det levande väsendets utveckling från mineral, via växt och djur fram till den *riktiga* människan och hennes upplevelse av kosmiskt medvetande och enhet med Gud.

Sista delen av boken berör evolutionens

slutfas och de sista stegen mot kosmiskt medvetande och en "förklarad" tillvaro. Denna fas domineras av väsendets konflikt och kamp mellan två mentala sidor: den djuriska och den mänskliga, så som dessa tar sig uttryck i bland annat egoism och aggressivitet samt altruism och medkänsla.

Helt i Martinus anda mynnar boken ut i framhållandet av Jesus som mänsklighetens största moraliska geni.

Försedd med ett vackert omslag, gjort av konstnären Peter Tucker, är "Projekt Liv" en välgjord bearbetning och översättning av originalet.

Viljo Mentu

Dansk UFO-historia

Willy Wegner är en dansk UFO-intresserad bibliotekarie med klar distans till ämnet. Han började en gång i Adamski-ånden, så att säga, men blev allt mer skeptisk. Nu har han skrivit den danska UFO-rörelsens historia. (När får vi något liknande på svenska?) 1989 utkom hans "Ufoer over Danmark, bind 1", som behandlar tiden 1946-1964, och 1990 kom *Ufoer over Danmark, bind 2*, som tar upp åren 1965-1990. Förlaget heter Sphinx och har adressen Skindergade 19, DK-1159 Köpenhamn K.

De båda historieböckerna är välskrivna och utgör en fyllig berättelse om UFO-intresset i Danmark med flera utblickar mot övriga världen, framför allt Amerika. Willy Wegner skriver om en del konstiga kroppar, sådana som i alla länder dyker upp inom UFO-området och vars påståenden om kontakter inte övertygar någon kritisk person, och han skriver om vanligt folks UFO-observationer, "astro-arkeologi", "folklore och UFOs" och om försök till seriös behandling av UFO-rapporter.

I första volymen nämnde Wegner fördömligt sina källor. I volym 2 är han inte lika noga med den saken. Dock finns i slutet av boken en förteckning över använd litteratur. I många fall är källan tydlig någon nyhetstidning. Det är klokt, tycker jag, att inte bara skriva av en nyhetsrapport, utan litet grand distansera sig från texten med ord som "enligt X-källan hände följande" eller "enligt Y-källan så P så här", samt ibland också ge en beskrivning och värdering av källan.

Vad Willy Wegner själv tror om UFOs, idag vet vi inte. Men han är uppenbarligen fortfarande fascinerad av gåtan.

SM

Kübler-Ross påstår för mycket

Döden är livsviktig med undertiteln "Om livet, döden och livet efter döden" heter en bok av Elisabeth Kübler-Ross, som kom på svenska hösten 1991 i Göran Grips översättning (Natur och Kultur). Boken är sammanställd från bandinspelade föredrag. Den handlar om vården av döende barn samt om nära-dödenupplevelser. Kübler-Ross, som är en schweizisk-amerikansk psykiater, visar mycket känsla och mycket förståelse för döendes behov. Hon är pionjär när det gäller vården av döende patienter och berättar flera gripande historier.

Hon är också pionjär däri att hon är en av de första läkare som skrivit om nära-dödenupplevelser. Men hennes attityd till det fenomenet är knappast vetenskaplig. Hon tänker på religiöst vis, med hjärtat, önsketänker utan att själv vara medveten om det. Hon gör bestämda påståenden, som det, såvitt jag förstår, inte finns tillräcklig grund för, om ett liv efter döden. På ett ställe (s 89) skriver hon: "Den kropp vi har under en nära-dödenupplevelse är en mycket tillfällig form, skapad av mental energi för att hjälpa oss att göra upplevelsen av döden till en behaglig återförening och inte till en skrämmande och fasansfull upplevelse." Dessa påståenden är inte stort mer än glada fantasier. Likadant är det genomgående hos Kübler-Ross. Hon drar alltför långtgående och positiva slutsatser av ett erfarenhetsmaterial, som existerar, exempelvis på sidan 90: "I närvaro av det otroliga ljuset, som människor kallar för 'Kristus' eller 'Gud' eller 'Kärlek' eller 'Ljuset' beroende på var de kommer ifrån, hålls vi ansvariga för allt vi gjort. Och vi kommer då att förstå hur ofta vi inte gjort det högsta valet och hur vi har fått ta konsekvenserna av våra val. Här kommer vi att veta att det absolut enda som räknas är kärlek. Allting annat, våra prestationer, betyg, pengar och minkpälisar är totalt ovidkommande." Det är en skön efterverklighet Kübler-Ross målar upp, en värld som vi kanske alla skulle vilja existerade, men som slutsatser utifrån existerande kunskap är detta knappast rimligt.

Den som vill läsa vederhäftiga redogörelser för nära-dödenupplevelser och möjliga slutsatser, kan hänvisas till sådana böcker som Saboms "Vi upplevde döden", Rings "Livet nära döden", Morses "Närmare ljuset" samt Moodys arbeten.

SM

Att styrka sina påståenden

Inom Sökarens områden vimlar det av obestyrkta påståenden. En del av detta är metafysik, som undandrar sig kontroll, men en del är uppgifter om händelser i sinnevärlden. För den som inte låter "hjärnan ta semester", när han läser böcker och artiklar inom livssynsområdet, eller hör på föreläsare, framstår dessa påståenden ofta som tomt prat, som inte kan beaktas.

Pratmakarna vänder sig först till folk med ett lika diffust sätt att tänka som de själva, och får sina anhängare bland dessa.

Men vi andra? Kan vi inte lämna pratmakarna i fred? Måste vi be dessa ockultister m m att styrka sina påståenden? Måste vi ställa dem den besvärande frågan: Hur kan du påstå detta?

Vi kan låta dem vara ifred. Och det gör de flesta av oss också. Men några allvarligt sinnade personer tycker kanske som jag att vi inte skall låta dem komma undan, utan kräva dem på besked om källor samt om förda resonemang och slutsatser.

Fast det är givetvis en fråga om personlig läggning. För många är det naturligt att resonera mjukt och fantasi-fullt. De skulle göra våld på sin natur om de försökte vara "hårda" och kritiska. Men för andra är det lika natur-

ligt att ställa frågan: Hur kan du säga detta?

För min del anser jag att det som avgör om ett påstående är intressant och värt att ta på allvar, är de skäl som anges för det.

Om man väljer att kalla vissa personer, som man tycker är framstående, för Star People, så må det vara hänt. Men när man sedan börjar prata om att dessa "låt sig återfödas" på jorden och att några av dem rent av är födda på andra planeter, då är det enligt min mening lämpligt att säga ifrån för att försöka stävja ofoget att prata pretentiöst strunt, och alltså kräva besked om källor och resonemang, i detalj så att läsaren kan avgöra om det ligger något i vad som sägs.

Lyckas man ställa pratmakarna mot väggen (men de slinker nog undan) skall man troligen finna att de står där svarslösa – kanske med ett ursäktande leende att "så här trodde jag det var".

Problemet med pratmakarna är att de inte tycks kunna skilja riktigt mellan fantasi och verklighet.

De som känner sig träffade av ovanstående, kan ju höra av sig till Sökaren och förklara sig.

SM

SÖKAREN

Oberoende tidskrift för livssynsfrågor.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Sven Magnusson

Adress: Östra Kanalgatan 18,
65220 Karlstad

Telefon: 054-11 16 89

Prenumerationspris:

Helår (8 nr) 240:-.
Halvår 140:-.

Postgiro: 70 60 47-8

Bankgiro: 372-8128

Annonspriser: (moms tillkommer):
Helsida 1.300:-, halvsida 750:-
småannonser 25:- per spalt-cm, men
minst 75:-

Wallin & Dalholm Boktr AB,
Lund 1991
ISSN 0038-0504

Innehåll:

Curt Jonsson:

Kärlek är att veta vem Du är 2

SM:

Mystikens världsbild 4

Hans Brattberg:

Bob lugnar med antika tongångar 8

Bengt Petersen:

Vardagsmystik 10

Stefan Stenudd:

Lao Tzu, den gamle 12

Är cirklarna ett naturfenomen? 16

Demoner i TV 16

Agneta och Bo 17

EG? 17

Håkan Blomqvist:

Mästarnas lära 18

Brev 22

Birgit Cars:

Sai Baba (dikt) 24

Bokrecensioner 24